

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 6
Juni
- juli
2016
20. årg.

Strejkende franske piloter og CGT-aktivister i Paris

TEMA: BREXIT ELLER EJ
Værtslandsaftale og kampfly
Solskin over folketinget - Storm udenfor

FRANSKE ARBEJDERE I FRONT PÅ BARRIKADERNE

Brexit eller ej

Lige meget om resultatet af den britiske folkeafstemning torsdag den 23. juni 2016 bliver britisk udtræden af EU eller ej, vil hverken Unionen eller kampen mellem arbejde og kapital på kontinent være den samme.

Situationen op til folkeafstemningen har afsløret, at befolkningerne i EU-landene er delt, nærmest i to. Den har klarlagt, at der eksisterer en stadig voksende modstand mod unionen og unionsprojektet i sig selv, der giver sig udtryk i bevægelserne for at forlade den og den mislykkede valuta euroen. Der er ikke blot tale om en generel kritisk holdning til unionen, der kan beroliges med reformer. Løfterne om at EU kan laves om til noget andet og bedre end den monopolernes Union den har vist sig som, bider ikke rigtig på længere.

Den britiske afstemning kaster også et skarpt lys over klasseindholdet af hele unionskampen: Det er arbejderklassen, de fattige, den brede befolkning, som vil ud. Det er Londons City og den herskende klasse, der vil blive i EU. Det er ikke overraskende for danskere, som har set det samme i de tre folkeafstemninger, hvor der er stemt Nej til mere union – til Maastricht-aftalen, til euroen og til fjernelse af det danske retsforbehold. Underdanmark mod Overdanmark. De mange mod eliten, som til gengæld råder over de fleste politiske partier, de største medier og en ubegrænset støtte fra EU-toppen. Faktisk fra hele vestlige politiske system med aksen mellem USA og EU som kerne.

Samtidig slås arbejderne i hele EU mod unionens nyliberale reform- og nedskæringspolitik. I et andet af unionens kernelande Frankrig har de kæmpet med strejker og militante demonstrationer mod en EU-arbejdsmarkedsreform i mere end et halvt år.

Briterne har været udsat for en skræmmekampagne af et omfang, som ikke bare matcher, men som helhed overtrumfer, hvad tidligere er set. Unionspolitikere, medieorakler og andre betalte reklamefolk har selvfølgelig væltet sig i spådomme om undergang og uheldelig fattigdom for al fremtid i tilfælde af et Nej. Men også centralbanker, økonomiske vismænd og videnskabelige institutioner, har sat deres troværdighed på spil for at beholde UK i EU. Allerede i

april måned spillede OECD ud med, at en brexit ville koste den typiske britiske husstand en månedsløn. Siden er det kun blevet værre. Det vil koste husejerne dyrt: 'Det vil ramme folks privatøkonomiske sikkerhed lige i hjertet', erklærer finansminister George Osborne. Arbejdsløsheden vil løbe løbsk. Krak vil følge kruk. Fremtiden er ruin.

Og alligevel er muligheden for en brexit reel. Aktiemarkedene er allerede begyndt at tage forskud på sorgerne. I den seneste tid har meningsmålinger og bookmaker-odds vist en fremgang til Leave-siden, der har et lille forspring efter der i månedsvis har været dødt løb, eller et lille forspring til

Cameron og hans støtter, som indbefatter 'oppositionspartiet' Labour.

Vælger briterne at blive i Unionen, vil kampen mellem tilhænger og modstandere ikke være slut. EU-eliten kan ikke bare gå tilbage til deres

planer om at afslutte færdigbygningen af 'Europas Forende Stater' i 2025. Den fuldt udbyggede økonomiske, politiske, 'sociale' og militære union. Den globale supermagt EU. De vil ikke kunne marchere videre i det hidtidige tempo uden hensyn til befolkningens modstand. Bred folkelig støtte til deres projekt er forduftet, jo længere det er skredet frem. Den fejlslagne euro og superstaten, der bestemmer alt, kan ikke få håbet om en bedre fremtid til at blomstre. EU vil fortsætte fra krise til ny krise, og kampen mellem tilhængere og modstandere af eliten og dens projekt, mellem de rige og de mange, vil bryde frem og tilspidnes i nye situationer.

Hvis det bliver til en brexit, står den europæiske union med sin største krise nogensinde. Det vil være et synligt og mærkbart slag mod hele unionsprojektet, både som eliten forestiller sig det, og som det fungerer i dag. Den svenske udenrigsminister Margot Wallström siger, at det kan få hele EU til at smuldre. For andre befolkninger vil også kræve en folkeafstemning om medlemskab – og nogle kunne tænkes af følge UK.

Kravet om sådanne afstemninger rejses nu af stadig stærkere bevægelser over hele unionen. Og det vil blive rigtig svært at overhøre i Danmark og mange andre lande, hvis briterne rent faktisk forlader EU.

Redaktionen 14. juni 2016

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: [kpnetavisen](https://www.facebook.com/kpnetavisen)

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
15. juli 2016
Deadline næste nr. 07.07.16

Det gælder om at styrke Folkebevægelsen mod EU

Danmark har en unik politisk organisation. Et parti, som ikke et parti. En samling af EU-modstandere bredt og på tværs af partiskel. Den eneste af sin slags, som er repræsenteret i EU-parlamentet – og som vil have Danmark ud af EU og gerne unionen opløst.

Det er selvfølgelig Folkebevægelsen mod EU, en bevægelse og en organisation, som EU-modstandere i mange andre unionslande godt kunne tænke sig. For den har enkeltsagsbevægelsens evne til at samle kræfterne på tværs af alle mulige politiske og andre skel, samtidig med at sagen – kampen for at komme ud af EU – ikke bliver overskygget eller forplumret af partitaktiske hensyn. Siden der blev afholdt valg EU-parlamentet for første gang i 1979 har Folkebevægelsen haft plads der fra valg til valg og altid med samme budskab: EU er en udemokratisk organisme og Danmark er bedre tjent med at stå udenfor.

Folketingspartier som SF har forvandlet sig fra modstandere til tilhængere af EU. EU-modstandere er med hård hånd udrenset af næsten alle de folketingspartier, som er for EU. En politisk karriere er utænkelig som konsekvent EU-modstander i et tilhængerparti. Folkebevægelsen er også søgt udkonkurreret af Juni-bevægelsen, som splittede Folkebevægelsen og afslørede sig som tilhængere af EU, som de mente kunne reformeres til noget bedre.

Folkebevægelsen har stået fast og kan ikke anfægtes som den brede samlende EU-modstandsorganisation. Modsat f.eks. Dansk Folkeparti der i forbindelse med folkeafstemningen om britisk medlemskab har vist sig at stå på Unionens og den konservative premierminister Camerons side.

Enhedslisten er erklæret EU-modstander, og ser gerne Danmark gå ud, som det eneste folketingsparti i dag. Men i en lang periode støttede liste Ø både Junibevægelsen og Folkebevægelsen. Partiet har haft EU-parlamentarikere i begge organisationer. Efter Junibevægelsens valgnederlag og exit fra EU-parlamentet i 2009 har Enhedslisten prioriteret at stille op på liste N. Fol-

kebevægelsens to seneste medlemmer af EU-parlamentet, Søren Søndergård fra 2009-14, og Rina Ronja Kari fra 2014, har begge været medlemmer af Enhedslisten og samtidig MEP'er for Folkebevægelsen. Samtidig er Enhedslisten medlem af EU-partiet Europæisk Venstreparti, som er imod at der er lande, som træder ud af EU. Blandt andet det græske regeringsparti SYRIZA, det tyske Linke, det franske Parti Gauche og det spanske Podemos er ivrige EU-tilhængere, som drømmer om at reformere unionen til en folkelig og arbejdervenlig institution.

På sit landsmøde i pinsen i maj 2016 besluttede Enhedslisten at stille selvstændigt op som parti ved det planlagte EU-parlamentsvalg i 2019.

Det fik en hel stribe borgerlige kommentatorer til at spå Folkebevægelsens død og undergang. Folkebevægelsens landssekretær Poul Gerhard Kristiansen konstaterede ved den lejlighed:

– Der er sådan set afsagt dødsdom over Folkebevægelsen op til flere gange. Blandt andet dengang Juni-bevægelsen brød med os, hvor vi var tæt på at ryge ud, og det er sådan set os, der er tilbage. Selvfølgelig er det en ny situation, men det giver os også nye muligheder for en flerpolitisk bevægelse.

Mange opfatter Enhedslistens beslutning som ikke bare en skadelig splittelse af Folkebevægelsen og EU-modstanden, men også som en positionering til at løbe fra kravet om dansk udtræden og komme mere i takt med Europæisk Venstreparti. Hvorom alting er, bliver

Enhedslisten en konkurrent til Folkebevægelsen og vil kæmpe for at dens medlemmer og vælgere stemmer på liste Ø i stedet for liste N.

Hvad kan og skal Folkebevægelsen gøre i den situation? Det rent tekniske spørgsmål om evt. listeforbund vil blive afgjort af et landsmøde. Men det afgørende er, at Folkebevægelsen tager en række skridt til at styrke sig selv som organisation og bevægelse i bevidstheden om, at det er den alene, der samler den konsekvente EU-modstand i Danmark.

Det betyder efter APKs mening at Folkebevægelsen må arbejde på at skabe og udvikle en bredere medlems- og aktivistkerne, der først og fremmest slås for Folkebevægelsen og dens politik og ikke er repræsentanter for andre partier der. Det betyder også den skal arbejde på at frigøre sig fra et alt for tæt samarbejde med liste Ø, både på den danske politiske scene og i forhold til EU-parlamentet, og opfattelsen af at Folkebevægelsen i virkeligheden er et redskab for Enhedslisten og et udtryk for 'venstreorienteret' EU-modstand.

Folkebevægelsen må understrege sin tværpolitiske karakter og sikre inddragelse af folk, der er blevet hjemløse i deres gamle partier, som er opslugt af EU. Den må ikke mindst rekruttere mange partiløse EU-modstandere, unge som ældre, og uddybe sin profil som den samlende EU-modstandsorganisation på alle felter. Det vil sige udvikle en politik for modstand mod udviklingen til Europas Forenede Stater og supermagtsplanerne, mod militariseringen og den miljøskadelige virksomhed, over EU's undertrykkelse af medlemsnationernes suverænitet til kamp mod de nyliberale EU-diktater og det indre markedes tyranni. Og en alliancepolitik med Folkebevægelsen i en central rolle og ikke som vedhæng til et folketingsparti, som nogen har ønsket, men aldrig haft held med.

Modstanden mod EU er ikke længere en enkeltsag. Den omfatter stort set det hele.

Et år med Løkke: Solskin over folketinget

Lars Løkke kan det der med at charme sig igennem livet. Forleden besnærede han et kræsent amerikansk publikum med en standup-hyldesttale til den amerikanske præsidents kone, og han lagde Christiansborgjournalisterne ned, da han 1. juni lukkede folketinget for sæsonen.

Venstres charmetrold nr. 1 var i topform, kunne de borgerlige medier berette. Danmark har det meget bedre med Løkke som statsminister end med Anker Jørgensen. Solen skinner bare mere, sagde Løkke og fremviste hjemmelavet solskinograf. Imponerende! Hvis det ikke var, fordi alting var svitset væk, ville ikke et øje være tørt.

Forståeligt nok var Løkke lettet over, at hans upopulære, for ikke at sige forhadte, absolutte mindretalsregering har overlevet et folketingsår med et hav af 'reformer', der gør Danmark dårligere og de fleste danskere fattigere. At den har overlevet en tabt EU-folkeafstemning, kævl og uenighed i blå blok, ministre med fingrene nede i de offentlige kasser og aktiviteter i skattely, nye krigserklæringer og stribevis af fodfejl.

Løkke rettede da også en varm tak til alle folketingets partier for nyttig bistand og god ro og orden. Ud over hans blå støttepartier fortjener ikke mindst Socialdemokraterne stor ros for at bære Løkke igennem en række brede nedskæringsforlig, finansloven for 2016 medregnet. En særlig tak bør gå til LO og dets formand Lizette Risgaard for et treparts-resultat, der betyder, at flygtninge har fået officiel status som løntrykkere.

Sammen med Dansk Folkeparti fik Løkke og Co. gjort omkring 100.000 fattige pensionister fattigere ved at pille ved deres boligydelse. På mindre end et år har Løkke og hans kabinet fået Danmark med i en ny krig i og mod endnu et land, der aldrig har angrebet eller truet os – Syrien. De vil snart kunne afgive ordre hos amerikanske dødens købmænd på den dyreste våbenhandel

nogensinde i form af atomklare kampfly, der blandt andet skal indsættes over Østersøen ved Ruslands grænse. En aftale om køb af 27 F3 Joint Strike Fighter-kampfly blev truffet af regeringen sammen med Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne uden for folketingsalen med Radikale og Liberal Alliance som påhæng – den nye 'forsvarsforligskreds'.

Og i dagene efter den officielle lukning af folketinget indgik disse ansvarlige og regeringsbærende partier i lidt forskellige konstellationer et forlig om en gymnasireform, som elever og lærere gennem hele uddannelsessystemet har protesteret imod. Samt en ny planlov, der giver øgede muligheder for virksomhedsgevinster, en ny dagpengelov, der rammer titusinder, samt en ny økonomiaftale mellem stat og kommuner, der betyder flere nedskæringer og flere fyringer, selvom det forhadte omprioriteringsbidrag forsvinder fra 2018.

På trods af nederlaget ved folkeafstemningen om retsforbeholdet den 3. december er Danmark med regeringen og folketingsflertallet for fulde sejl på vej ind i Europol+, som danskerne sagde nej til. Løkke har god grund til at feste.

Den festlige solskinsmaske skal skabe indtryk af, at det er en regering med overskud og styrke til at tage nye 'udfordringer' op, til et nyt år med nedskæringsfinanslov og mere dramatik.

Men det er langt fra sandheden. Løkke-regeringen er en regering i krise, der savner enhver folkelig støtte, og som er blevet stadig mere upopulær reform for reform, lov efter lov, der har vist den som arbejdsgivernes regering, som kapitalens, EU's og krigens regering.

Festen skal heller ikke vare længere. Løkke og Co. skal ud. De skal ikke have et år til. Ikke engang et halvt år, selvom de har meget mere på programmet: skattestigninger for det store flertal, skattelettelser for de rigeste. Nye angreb på flygtninge. Flere fattige og flere fattige børn.

Vejen til Løkkes politiske endeligt går ikke via folketinget, men ved at forstærke kampen uden for folketinget.

Der lægges fra Velfærdsalliancen.dk op til at fortsætte protesterne mod nedskæringer. Bevægelsen mod køb af kampfly og dansk krigsdeltagelse fortsætter. Og ikke mindst kampen mod EU og for dansk udtræden vil stå på dagsordenen, særlig i tilfælde af et britisk ja til Brexit.

Der er i de folkelige og sociale bevægelser – indbefattet de progressive fagforeninger – at kræfterne findes til at sætte Løkke og Co. på porten, sætte en stopper for den nyliberale nedskæringspolitik og få baglænsreformerne rullet tilbage. Den folkelige modstandsfront kan stoppe Venstres charmetrold.

Lars Løkke om reform:

“Gymnasiet er for dem, der vil læse videre”

Efter flere års tilløb er partierne Venstre, Dansk Folkeparti, SF, Liberal Alliance, Radikale og Konservative blevet enige om en ny gymnasireform. Gymnasireformen vil afskære ca. 10 % af eleverne fra at opnå en gymnasial uddannelse, set i forhold til det nuværende antal, og få store konsekvenser for undervisningen i både folkeskolen og på gymnasieuddannelserne.

Tanken bag gymnasireformen er at mindske antallet af elever på de gymnasiale uddannelser og bevæge sig i retning af gymnasiet som en eliteskole.

– Gymnasiet er for dem, der gerne vil læse videre, slog statsminister Lars Løkke Rasmussen fast på et pressemøde i Statsministeriet.

Og metoden til at sikre dette bliver bl.a. de skærpede karakterkrav til optagelsen. Hvem vil blive ramt af frasorteringen, og hvad betyder reformen for indholdet i undervisningen i folkeskolen og i gymnasiet?

Anders Bondo Christensen, formand for Danmarks Lærereforening, ser nogle meget uheldige konsekvenser af reformen allerede i folkeskolen:

– Vi ser den reaktion, at mange farer vild i deres eget liv. Piger lider af spiseforstyrrelser, og flere elever stempler ud ... det, at man nu skal bestå som adgang til at komme i gymnasiet, giver et øget pres på eleverne, og dermed svækkes elevernes trivsel.

Karakterkravet vil blive styrende for undervisningen og sætte gode karakterer frem for læring allerede i folkeskolen, og reformen indeholder samtidig en omlægning, der betyder, at ren faglig lærdom i gymnasiet vil blive vægtet højere på bekostning af almen dannelse, tværfaglighed og nytænkning. Bl.a. indføres der flere prøver, og 400 studieretninger skæres ned til 49.

Minimumskravet ved optagelsen bliver en gennemsnitskarakter på minimum 5 i den uddannelsesparathedsvurdering,

der kræves for at kunne søge ind på STX (studentereksamen), HHX (højere handelseksamen) eller HTX (højere teknisk eksamen). For HF (højere forberedelseksamen) bliver minimumskravet 4.

Sol over folketinget - Storm udenfor

Der blev desuden indført en kattelerm, der betyder, at hvis man vurderes uddannelsesparat, kan man komme ind direkte med et 3-tal, og hvis man ligger mellem 02 og 3, skal man til en samtale, og eleven kan herefter vælge, om man vil videre. Ligger man under 2, er muligheden lukket.

Dette blev ikke mindst en kattelerm for SF, der med denne tilføjelse bakkede op om reformen og dens generelle retning med høje karakterkrav.

Rammer unge fra indvandrerfamilier – og mere end 50 % af ufaglærtes børn udelukkes

27 procent af de indvandrere og efterkommere, der bliver studenter, har et gennemsnit under 4 i dansk og matematik fra folkeskolen, når de begynder i gymnasiet.

De vil altså fremover falde for adgangs-

kravet, selvom de beviser, at de er i stand til at gennemføre uddannelsen.

Den nye gymnasireform vil således blive et alvorligt angreb på børn fra indvandrerfamilier, der med de stramme karakterkrav vil blive udelukket fra gymnasier og videregående uddannelse. Dansk Folkeparti havde ønsket et endnu strammere krav, med et gennemsnit på 6 i alle fag. Den regel ville udelukke 80 procent af de unge indvandrere, der i dag tager en gymnasieuddannelse!

18 procent af de nuværende HF-studerende vil ligeledes blive sorteret fra, og for de gymnasiale uddannelser under ét vil 9 procent sorteres fra.

Karakterer er generelt ikke dækkende for, i hvor høj grad en elev er klar til gymnasiet, og erfaringen viser, at elever med dårlige karakterer i folkeskolen ofte klarer sig godt i gymnasiet.

– At sætte karakterkrav er simpelthen for snæver en tilgang til elevers og unge menneskers potentiale og mulighed for at blive dygtigere og udvikle sig, udtalte Veronika Schultz, formand for Danske Gymnasieelevers Sammenlutning, DGS, til TV2.

Ofte er det den sociale baggrund, der har betydning for ‘evnen’ til at tilpasse sig skolesystemet og opnå gode karakterer. Her spiller forældrenes økonomi og mulighed for at hjælpe eleverne naturligvis også ind.

Hvis et adgangskrav på 4 til gymnasiet bliver til virkelighed, vil 50 procent af børnene fra ufaglærte hjem ikke kunne komme i gymnasiet, viser en undersøgelse Den Sociale Kapitalfond, der bygger på registerdata fra Danmarks Statistik. At karakterkravet endte på 5, gør det kun endnu værre.

Alt i alt tegnes der en retning for en mere elitær skole, hvor flere udelukkes og eleverne disciplineres gennem fokus på mere resultatorienteret fagviden.

Strejker og protester over hele landet

Gymnasieeleverne har demonstreret og strejket over hele landet. I befolkningen faldt opbakningen til karakterkrav ifølge en undersøgelse fra Epinion hen over foråret fra 39 % til kun 27 %.

DGS skrev dagen efter vedtagelsen af

gymnasiereformen på deres facebook-side:

– I går blev politikerne enige om en asocial gymnasiereform. Endnu en gang har politikerne vist, at de prioriterer selvopfundne problemstillinger over reelle løsninger på vores problemer.

– Vi er tusinder, der har vist vores utilfredshed, demonstreret og lavet aktio-

ner. Vi har taget magt og krævet indflydelse. Vi har fået politikerne rykket, men desværre valgte de ikke at lytte nok.

– Vi kommer til at være der, hver gang der føres uretfærdig politik. Danmarks elever står altid op for flere muligheder og færre begrænsninger. For sig selv, sin skole og sit samfund.

Mere dagpengereform:

10.000 vil miste dagpengere retten hvert år

Den 3. juni, på Folketingets sidste arbejdsdag før ferien, vedtoges den dagpenge-’reform’, der længe har været enighed om mellem regeringen, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti – bakket op af fagtoppen.

Siden de seneste forringelser af dagpengesystemet har systemet kynisk udskilt 70.000 mennesker og frataget dem deres dagpenge. Nogle er overgået til en skrabet kontanthjælp, andre står helt uden egen indtægt og er overladt til ægtefællens forsørgelse. På trods af flotte ord om forbedringer fortsætter udskillelsen, og løntrykkeriet er sat i system med den nye lov.

”Et tryggere dagpengesystem”, hedder overskriften for reformen. 2.000 færre skulle nemlig efter regeringens beregninger falde ud på grund af lovens ændringer. Her ligger også LO’s alibi for at støtte. Det er angiveligt udtryk for sand tryghed for dem, der mister dagpengene eller lever med presset og usikkerheden, at vide, at det sandelig kunne have været endnu værre. Og hvornår er tallene for øvrigt ikke blevet langt højere i virkelighedens verden, når skiftende regeringer har givet deres skøn om ulykkelige konsekvenser af deres nye ’reformer’?

Det er logisk, at loven vedtages netop for at fratage flere arbejdsløse deres mulighed for dagpenge. Som en simpel besparelse og for at øge presset på arbejdskraften til at acceptere vilkår med lavere løn, dårligt arbejdsmiljø, deltidsjobs og korttidsansættelser.

’Det bliver mere attraktivt at tage småjob,’ som det så smukt hedder.

– Det er meget svært for de arbejdsløse at søge job, der ikke er slået op. Så der må vi virkelig håbe, at arbejdsgiverne i højere grad vil slå de her småjob op, udtaler Mads Busck, arbejdsmarkeds-politisk konsulent i LO, ’forhåbningsfuldt’ til Ugebrevet A4.

Også en opblomstrende våbenindustri er der tænkt på i loven. Nu vil det ikke længere være muligt at nægte at tage et job i rustningsindustrien.

Presset fortsætter ind i kontanthjælps-systemet, hvor man heller ikke skal vide sig sikker. Kontanthjælpsloftet og 225-timers-kravet, der forlanger, at mennesker på kontanthjælp finder betalt arbejde på minimum 225 timer om året, presser og udskiller på samme vis. Er et ægtepar begge på kontanthjælp, vil manglende timer betyde, at den ene af ægtefællerne vil miste sin indkomst

fuldt og helt. Begge skal pludselig klare sig for det halve af den i forvejen lave ydelse.

At fortsætte Thorning-regeringens politik for nedsat regulering af overførselsindkomsterne indgår også i Lars Løkke’s 2025-plan. I perioden 2016-2023 vil gennemførelsen af ’den afdæmpede regulering’ betyde, at 2,6 milliarder kroner stjæles fra de arbejdsløse på denne konto. Lars Løkke overvejer at forlænge tyveriet og bruge ’overskuddet’ til finansiering af skattelettelser.

Hele lovkomplekset omkring arbejdsløshed bygger på mantraet ’Det er de arbejdsløses skyld, hvis de ikke kan finde et job’.

Arbejdsløsheden er en følge af kapitalismens indre logik, hvor produktionen kun sker, når den giver en tilstrækkelig profit, men antallet af arbejdsløse er samtidigt også i høj grad en politisk beslutning, der matcher denne logik.

EU’s og NATO’s retning for udradering af den offentlige sektor, mere privatisering og barbering af velfærd på den ene side og oprustning på den anden, er det pejlemærke, der følges af alle regeringsbærende partier i Danmark. Brugte man f.eks. de 56 milliarder, der er minimumsprisen på 27 højteknologiske F35 krigsfly, på at genansætte de 10.000-vis af fyrede ansatte inden for velfærdsområderne, kunne der ændres en del på arbejdsløshedsstatistikkerne.

Loven træder i kraft 1. januar 2017.

Økonomiaftale:

Regeringen fortsætter ødelæggelsen af velfærden

Pressemeddelelse fra Velfærdsalliance-DK 10. juni 2016

Den enorme folkelige modstand, der har været mod omprioriteringsbidraget, har haft effekt: Omprioriteringsbidraget afskaffes fra 2018, og i 2017 tilføjes 2,2 mia. kr. til kommunerne til prioriterede indsatser på de borgerne nære serviceområder, herunder i lyset af flygtningesituationen.

Det siger den netop offentliggjorte økonomiaftale mellem regering og kommuner.

Regeringen har imidlertid ikke givet op. Den har indført et nyt begreb, et såkaldt moderniserings- og effektiviseringsprogram, som fra 2018 vil konfiskere 1 milliard fra kommunerne hvert år.

Økonomiaftalen betyder konkrete besparelser for 0,8 milliarder kroner og en underfinansiering af kommunernes økonomi med 2 milliarder.

Jan Hoby, næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger) og talsmand for Velfærdsalliancen udtaler:

”KL’s topfolk har svigtet deres løfter om at modstå regeringens sparekrav. Venstre, DF og Socialdemokraterne har valgt at tage et medansvar for besparelserne. De havde borgerne og de ansatte bag sig, men valgte skammeligt at bøje sig, så nu skal de enkelte kommuner i gang med sparekniven og

fyresedlerne. At nedskæringerne skifter navn fra omprioriteringsbidrag til moderniseringsprogram er jo rent spin, for nedskæringskravet består, siger Jan Hoby, og fortsætter:

”Det eneste positive, der er at sige om denne aftale, er, at den havde været meget værre, hvis ikke det havde været for Velfærdsalliancens landsdækkende protest den 12. maj i 74 kommuner og for den massive modstand fra borgmestre, kommunalpolitikere, ansatte og borgere i hele landet. Den gode historie bag den dårlige aftale er, at det kan betale sig at protestere mod nedskæringer og kæmpe for bedre velfærd.”

Sol over folketinget - Storm udenfor

Økonomiaftalen vil medføre dårligere velfærd, dårligere service og lægger op til fyringer, hvor særligt det administrative personale skal holde for. Regningen hos børnene, de ældre og udsatte, som får mindre hjælp og færre mennesker omkring sig. Der bliver færre offentligt ansatte til at løse flere opgaver, og det er uholdbart for både ansatte og borgerne, når der ikke er tid til at løse opgaverne fagligt forsvarligt. Det vil betyde endnu dårligere arbejdsmiljø, mere sygefravær og øget brutalisering af arbejdslivet for titusindvis af offentlige ansatte.

”I Velfærdsalliance-DK ved vi, at den folkelige modstand mod flere besparelser i kommunerne er massiv. Mere end 100 organisationer har sluttet sig til Velfærdsalliance-DK. Derfor vil vi fortsætte det kommunale oprør ude i alle Danmarks 98 kommuner, hvor vi vil fastholde kravet om at bevare velfærden, og forhindre serviceforringelser og fyringer. Det kulminerer den 15. september med demonstrationer i hele landet, hvor borgere, ansatte og lokalpolitikere står sammen om velfærdsdanmark”, siger Jan Hoby”

Sådan rammer besparelserne:

Aftalen indebærer nedskæringer på næsten en milliard:

- Omprioriteringsbidrag og nedskæring af servicerammen 0,2 mia. kr.
- Effektiv administrativ drift skal ”frigøre” 0,3 mia. kr. i 2017.
- Anlægsrammen sættes ned med 0,3 mia. kr.
- KL anslår at ældre og flygtninge vil kræve 2 mia. kr. ekstra i 2017 for at undgå serviceforringelser.
- Moderniserings- og effektiviseringsprogram, der skal ”frigøre” 1 mia. kr. hvert år fra 2018.

Følg Velfærdsalliancen-DK på www.velfaerdsalliance.dk

**98 demonstrationer
i 98 kommuner**

**NEJ TIL MASSEFYRINGER
OG KOMMUNALE MILLIONBESPARELSE**

Syge i arbejde: Forening for 'Jobcentrets ofre'

Af Anette Bjørn Nielsen

Tale holdt 1. maj 2016 på Den Røde Plads i Fælledparken. Anette Bjørn Nielsen er en af stifterne af foreningen Jobcentrets ofre, der protesterer mod arbejdstvangen for syge mennesker bl.a. gennem de såkaldte ressourceforløb og nedskæringslovene, der forhindrer syge i at få pension og fred.

Hej alle sammen – syge som raske. Jeg er glad for at få nogle minutter af jeres opmærksomhed.

Alle syge kender det. Men ved I, alle I raske mennesker, at det kun kan tage 22 uger, fra man bliver sygemeldt, til man ender på kontanthjælpsniveau og offentlig forsørgelse? Hvis I kommer alvorligt galt af sted på arbejdet i morgen, kan I altså glæde jer over, at I er trygge og i sikkerhed ... til den 3. oktober. Ikke i 2018 eller 2017, nej 3. oktober her til efteråret.

Og hvad sker der så? Du møder måske en læge og et sundhedsvæsen, som ikke anerkender dine symptomer, eller du bliver afkrævet dokumentation fra én eller endda flere speciallæger med urimeligt lange ventetider, for at du kan få en diagnose – ja, så er du med i de syges klub.

De syges klub – det er klubben, hvor ingen regler gælder. Hvor Jobcentret har ret til at underkende dine diagnoser, endda underkende erklæringer fra din speciallæge, alt sammen af en årsag. Fordi beskæftigelseslovgivningen er fyldt med huller og alt ansvar er lagt ud til kommunerne.

Jamen hvorfor er der så ingen, der ændrer den lov? "Det skal kunne betale sig at arbejde," siger vores såkaldte beskæftigelsesminister. Han fralægger sig ansvaret for de syge, der bliver mishandlet i dette land. Hvorfor gør han det? Jo, fordi han har givet ansvaret til kommunerne. Han mener, kommu-

nerne gør et kæmpe stykke arbejde, og ovenikøbet godt.

Men hvordan kan man have tillid til kommunerne, når man gang på gang hører syge klage deres nød over dårlig, langtrukken sagsbehandling med masser af fejl? Hvordan kan det lade sig gøre, at et land svigter sine syge mennesker? Er det, fordi alle skal bidrage til samfundet – eller måske fordi man vil spare penge på de svageste, så de rigeste kan få skattelettelser? De

syge ønsker ikke at være syge og ville meget hellere have lov til at bidrage, men det kan være svært at nå igennem til den raske del af befolkningen, når de syge via medier og politikere bliver kaldt dovne samfundsnassere. Så prøv at være i vores sko bare et øjeblik. Det kan blive dig i morgen.

At blive tilkendt fleksjob/førtidspension, som mange af os syge med nedsat arbejdssevne drømmer om, tager år. Jeg selv har været syg i to år, og der er hverken lys eller blot håb om at blive endeligt afklaret. Mit forløb ender snart – det var to år, som på ingen måde har bragt mig tættere på en afklaring. Andre har ventet mange flere år end jeg. Mange er blevet mere syge alene på grund af den usikre og uafklarede livssituation, som samfundet har budt dem. Andre er døde, mens de ventede tålmodigt.

Det er ikke alle sygdomme, der kan ses, og nogle er meget svære at få en klar diagnose på. Som syg må man ikke bare være uendeligt tålmodig. Man må også ruste sig til at blive mistroet, mistænkt

for at lyve og påstå, at man er syg – for nogens vedkommende i årevis. Det er alt for nemt at skære på de økonomiske ressourcer, når det er svage, syge og udsatte borgere, som ikke har kræfter til at tage til genmæle, så det kan høres.

Så næste gang du møder en syg, der klager sin nød, så husk: Det kunne være dig. Vi har brug for raske mennesker, der vil støtte os, høre på os og forstå vores kamp. Vi håber, I vil vide mere. Kom og se vores aktion "de syges sko" –ovre ved Prosa-teltet – kom og få en snak, og hør om virkelighedens Danmark, den som politikere og medier forsømmer.

Vi deler også en pjece rundt om vores udfordringer. Tag den med jer, læs om vores situation, og bred budskabet ud. Så giver du den hånd, som vi har brug for.

Vi har sendt mails til ministrene på Borgen, men de er ligeglade, for det hele handler om at spare. Men vi kan godt bruge 30 milliarder på kampfly, og der er råd til, at eliten sender deres penge i skattely, mens vi ser på og venter tålmodigt.

Dette er, hvad vi syge drømmer om: Al udredning fra sundhedsvæsenet skal foregå på sygedagpenge. Når man er færdigudredt, skal man fortsætte på jobafklaring/ressourceforløb. Disse forløb skal maksimalt kun vare to år.

Syge ønsker at blive behandlet med omsorg og respekt – for vi VIL nemlig gerne bidrage til samfundet. Så STOP med at tale dårligt om os.

Derfor fortsætter vores kamp på Facebook i de mange sygegrupper og over for politikerne, hver gang chancen byder sig.

SLUT MED AT SLÅ PÅ DE SYGE OG DE SMÅ.

APK's formand Dorte Grenaa:

Kampflykøb øger faren for inddragelse i atomkrig

Et flertal af danskerne er imod købet af nye kampfly, og i det sidste halve år er der vokset en stærk bevægelse frem over hele landet mod Danmarkshistorens dyreste våbenhandel. Indkøbet af F35 Joint Strike Fighter vil koste velfærd for milliarder og binder Danmark til en dødsensfarlig krigskurs.

– Der er kun gode grunde til, at protesten har vokset sig så stærk. Folk er vrede og føler sig taget ved næsen af krigspolitikere, siger Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa.

– Det er nøjagtig de samme politikere fra skiftende regeringer og folkeringsflertal, der år ud og år ind forkynder, at der ikke er råd til noget som helst, og som gennemfører den ene velfærdsnedskæring efter den anden. De kaster om sig med milliarderne, mens almindelige danskere skal spare og velfærdsniveauet sænkes.

– Ti milliarder til Goldman Sachs for Dong-aktier. Nogenlunde det samme beløb foræret til diverse skattesvindlere. Skandale på skandale. Og kampfly-

købet vil blive den største af dem alle. Regeringen lyver konsekvent om talene og underdriver dem. Det kan nemt blive over 100 milliarder.

– Hele processen har været en forud planlagt farce, uden en reel debat i befolkningen eller bare i folketetinget. Det

Værtslandsaftale og kampfly

har hele tiden været hensigten at købe Lockheed Martins F35 Joint Strike Fighter, som har inddraget Terma og andre store danske våbenfabrikanter i projektet med det stadig ufærdige fly, konstaterer APK's formand.

– De danske krigspolitikere køber villigt katten i sækken. Ligesom de køber og går med i hver eneste krig, USA indkalder til. Købet af kampflyene skal binde Danmark til en fortsættelse af krigspolitikken.

– Hvor vil de blive sat ind? Officielt skal de afløse F16-flyene. Det vil i øjeblikket sige, at de skal bombe i Irak og Syrien og patruljere over de baltiske lande og Østersøen, umiddelbart op til den russiske grænse. Mulige atomfly få minutter fra Skt. Petersborg – det er en opskrift på konfrontation og eskalation.

Dorte Grenaa opfordrer til at fortsætte og forstærke protesterne:

– Modstanden må følge købet helt til dørs. Det er ikke for sent at bremse det, men det fordrer en bevægelse, der vokser sig stærkere endnu. Danskerne vil have velfærd til alle, og ikke krig og kampfly. De politikere, der har råd til det sidste, men ikke det første, skal ud af vagten!

Amerikanske oprustningsplaner for NATOs nordflanke: Nordisk følgagtighed og folkelig modstand

Der tages nye skridt til oprustning af Norden og Østersøregionen – NATOs nordflanke. Sverige har netop besluttet sig for den såkaldte Værtslandsaftale med NATO. Og den danske regering vil have kampflykøbet helt på plads inden et vigtigt NATO-topmøde i Warszawa i begyndelsen af juli.

Da Obama kaldte dem til topmøde i Det Hvide Hus, stod hele fem nordiske stats- og regeringsledere på spring, parat til at skrive under på et dokument, som forvandler Norden og Østersøen til et permanent spændingsområde i en stadig mere optrappet konfrontation

mellem USA, NATO og EU på den ene side og Rusland på den anden.

Permanent konfrontation

Erklæringen fra det amerikansk-nordiske topmøde er skræmmende læsning. Med et udgangspunkt det vestlige kup i Ukraine, som indsatte et krigsgalt nationalistisk regime i Kiev og lagde ansvaret for udløsningen af en ny kold krig og borgerkrigen i Ukraine på Putin og Rusland, binder de nordiske lande sig til ikke at ophæve sanktioner mod Rusland, før Krim (der historisk er russisk) er leveret tilbage til Ukraine.

Altså lægges der op til en permanent spændings- og konfrontationspolitik.

Det er den amerikanske geopolitiske strategi at forhindre udviklingen af et tæt samarbejde mellem Tyskland/EU og Rusland. De fem nordiske ledere binder uden skrupler deres lande og hele regionen til den.

Østersøen og Norden oprustes: Svensk værtslandsaftale

Mens USA er ved at gøre sit missilsy-

stem vendt mod Rusland operativt fra Polen og sydover, og de baltiske lande fyldes med NATO-tropper og kampfly få sekunder fra russisk lufterum, siger topmødeerklæringen, at der er tale om at 'øge sikkerheden og stabiliteten i Østersøområdet'.

Den svenske rigsdag har den 25. maj med overvældende flertal tilsluttet sig et såkaldt værtslandsaftale med NATO, der træder i kraft fra 1. juli i år. Den giver NATO ret til at placere udstyr og bevæge militær på svensk territorium.

De svenske krigsmodstandere opfatter det som et afgørende brud med den traditionelle svenske neutralitet og alliancefrihed. Adskillige tusind demonstrerede på dagen for beslutningen på Sergels Torv i Stockholm i den største svenske protest nogensinde mod NATO.

Den tidligere socialdemokratiske forsvarsminister Thage G. Peterson sagde her i en stærk tale:

"Jag är sedan mina SSU-år starkt emot ett svenskt NATO-medlemskap. Jag var det som Olof Palmes statssekreterare och som samordningsminister. Jag var det som försvarsminister. Jag är det ännu starkare idag! Jag vill inte att andra länder skall bestämma över Sveriges försvar och säkerhetspolitik.

Mitt budskap till regeringen från Sergels Torg idag är:

Inget militärt samarbete med NATO.

Markera tydligt och konsekvent Sveriges neutralitet och militära alliansfrihet.

Tänk efter:

Alliansfrihet och neutralitet har tjänt oss väl i över 200 år.

Alliansfrihet och neutralitet har hållit oss utanför krig.

Sverige har byggt upp en stolt tradition av fred.

Varför skall vi lämna detta? Varför skall vi slänga över bord det som varit och är till fördel för Sverige och Sveriges folk? Detta är inte nostalgi. Utan det är realism i dagens situation!"

Den svenske socialdemokratiske stats-

Den tidligere svenske forsvarsminister Thage G. Peterson taler 21. maj på Sergels Torv i Stockholm mod den såkaldte Værtslandsaftale, der binder Sverige til NATO

minister Löfven, som sad med til bords hos Obama, har for nylig erklæret, at Sverige skal forblive militært alliancefrit og ikke skal med i NATO, sådan som den borgerlige partikoalition Alliansen hele tiden propaganderer for. Det samme siger udenrigsminister Margot Wallström.

Til dem sagde Peterson:

– Deres udtalelser forpligter til, at Sverige taler samme sprog og gør det konsekvent både over for USA og Rusland om Sveriges forsvars- og sikkerhedspolitik. Gør vi ikke det, så er vi ikke neutrale eller militært alliancefrie.

Værtslandsaftalen baster og binder Sverige til NATOs og USA's strategi. Der er intet neutralt eller alliancefrit i den.

Danske F35 Joint Strike Fighters over Baltikum

I den amerikansk-nordiske topmødeerklæring fordømmes 'Ruslands aggressivitet' i Østersø-regionen. Den siger:

'USA og de nordiske lande er bekym-

Værtslandsaftale og kampfly

rede over Ruslands voksende militære tilstedeværelse i Østersø-regionen, dets nukleare våbenraslen, dets uoplyste manøvrer og de provokatoriske handlinger fra russiske fly og skibes side.'

Norge og Danmark lovede op til topmødet at styrke deres indsats i forhold til de baltiske lande. Lars Løkke Rasmussen kunne overbringe den glædelige nyhed, at den danske regering har besluttet sig for at opfylde dennes ønsker ved at købe 27 F35 Joint Strike Fighters. De skal afløse de nuværende F16-fly, formentlig også over det baltiske lufterum, som grænser til det russiske.

Det kommende NATO-topmøde i Warszawa i begyndelsen af juli vil bringe oprustningen af Norden og Europa yderligere på skinner. Den danske regering ser gerne kampflykøbet afsluttet til dette møde.

Værtslandsaftalen: En trist dag for Sverige. En trist dag for Norden. En trist dag for freden

Af Stopp NATO, Norge

Næsten uden offentlig debat har Riksdagen den 25. maj 2016 ofret den århundredlange svenske neutralitetspolitik ved at tilslutte sig Værtslandsaftalen med NATO. Folkelige protestdemonstrationer og 41.300 underskrifter er fejlet til side af Riksdagen.

Aftalen indebærer, at Sverige kan blive værtsland for aggressive NATO-øvelser i fredstid, og at den svenske regering kan tillade NATO-invasion ved krise eller konflikt. Sverige vil uundgåeligt blive direkte involveret i NATOs oprustning og aggressive provokationslinje mod Rusland. Store flådeøvelser i Østersøen vil øge faren for konfrontation og krig.

Sveriges knæfald for NATO kan betyde afslutningen på Norden som en fredelig region.

Dette er ikke bare trist for Sverige, det fremskynder rustningskapløbet og krigsfaren i hele Europa. Et alliancefrit Sverige har været en stabiliserende faktor i Nordeuropa. Det svenske knæfald for NATO kan nu betyde afslutningen på Norden som en fredelig region.

NATO og USA har længe haft som mål, at Sverige og Finland skal presses ind i militæralliancen. Regeringerne i Dan-

mark og Norge har villigt ladet sig bruge i dette rådne spil. Udnævnelserne af generalsekretærene Anders Fogh Rasmussen og Jens Stoltenberg har været led i en strategi for at presse og smøre svenskerne og finnerne.

Stopp NATO advarer vort svenske broderfolk mod følgerne af at blive en underafdeling af NATO og USA. Hvis målet er tryghed og fredelig sameksistens i Norden, er NATO en opskrift på det modsatte. NATO har gjort Norge til et opmarchområde for USA's atomstrategi og til en spioncentral i nordområderne. Norge har i realiteten ingen selvstændig udenrigs- og sikkerhedspolitik. Norske specialstyrker bliver sat ind i aggressive militæroperationer mod folk og stater, som aldrig har truet vort land – som i Afghanistan, Libyen og nu i Syrien. Den norske velfærd bliver reduceret, mens vore skattepenge går til en hæmningsløs oprustning af offensivt krigsmateriel, fordi NATO kræver det.

Det svenske folks bedste bidrag til freden er at forsvare landets neutralitet og suverænitæt til det sidste. Det norske folks bedste bidrag til et fredeligt Norden er at få Norge ud af krigsalliancen NATO.

Stopp NATO 25. maj 2016.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

*Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag*

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

*Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik*

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
Bankkonto
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Nej till Nato Sverige: Forslag til platform

Aktionsgruppen Nej till Nato i Sverige gennemførte en lang kampagne mod Værtslandsaftalen med NATO. Den havde stor folkelig opbakning og manifesterede sig med massedemonstrationer op til vedtagelsen. Efter at aftalen er indgået er der behov for en ny organisationsform og en ny platform for gruppens arbejde. Den har derfor besluttet at omdanne sig fra en aktionsgruppe til en egentlig forening, og har udsendt følgende forslag til platform:

Gruppen Nej till Nato arbejder for at Sveriges værtslandsaftale med Nato annulleres og for at forhindre at Sverige bliver medlem af militæralliancen.

På Natos alter

Af Gerd Berlev

Gerd Berlevs tale for Tid til Fred og Nej tak til nye kampfly på Minoriteternes grundlovsdag på Christiania 5. juni 2016.

*NATO vor, du som er overalt!
Helliget vorde dit navn,
beskyt rigdommen,
ske din vilje som i luften
således også på jorden og i vandet;
giv os i dag vort daglige fjendebillede,
og tilgiv os vore ønsker om fred, som også vi
tilgiver regeringen dens overgreb på forsvarsløse,
og led os ikke bort fra din beskyttelse,
men fri os fra selvstændighed.
Thi NATO's er riget og magten og æren
i evighed! Amen.*

På NATO's alter ofrer Danmark et endnu ukendt antal F35-Joint Strike Fighter-kampfly, forberedt til at bære atomvåben, samt en lang række aftaler og løfter om dansk militær deltagelse i Irak, Syrien, Mali, Afghanistan, Polen og ikke mindst de baltiske lande. Offergaver, der skal betales af den danske befolkning.

Med musketer-edens til NATO – et angreb på én er et angreb på alle – har Danmark frasagt sig en selvstændig forsvarspolitik. Hvad er grundloven så værd?

Med den svenske vedtagelse af Værdslandsaftalen er vejen banet for NATO-baser udrustet med atomvåben på svensk jord.

Med Danmark, Finland, Island, Norge og Sveriges underskrift blev det den 3. maj bekræftet, at de nordiske lande har et ”dybt partnerskab med USA”.

Det binder med Jan Øbergs ord ”de nordiske lande til en konfrontationspolitik, der på sigt kun kan øge risikoen for krig eller åbne for, at langt hårdere ledere end Putin kommer til magten i Moskva”.

Dette fællesdokument binder de nordiske lande til at styrke investeringer i forsvar, til at arbejde for frihandel på USA's betingelser, til et tæt militært samarbejde i NATO-regi samt et tættere samarbejde mellem NATO og EU.

Jeg har ikke set eller hørt nogen diskutere, om dette er i overensstemmelse med den danske grundlov.

TID TIL FRED – aktiv mod krig siger:
Byggestene til fred og sikkerhed er IKKE militære foranstaltninger. Sikkerhedspolitik er at dæmpe og FJERNE konflikter – ikke at udkæmpe dem!

Dansk forsvars- og sikkerhedspolitik må afgøres i Danmark – hverken i USA eller NATO.

Vi ønsker fred i verden og siger derfor:

**Nej til dansk krigsdeltagelse – Nej til nye kampfly
– Nej til TTIP**

Værtslandsaftale og kampfly

Nato som er et redskab for USAs udenrigspolitik er en verdensomspændende militærmagt med ambitioner om verdensherredømme og dermed en stor risiko for verdensfreden. Nato/USA har opbygget mindst 800 baser verden over med spydspidsen rettet mod Kina og Rusland. Nato baserer sin strategi på kernevåben og kalkulerer med muligheden af at anvende kernevåben i første angreb.

Sverige er vigtig for Nato af flere grunde.

- Højteknologisk viden
- Geopolitisk placering både nær Arktis og med Gotland.
- Essrange. Verdens største downloadstation af satellitinformation.
- store øvelsesområder for NEAT (*droner/robotter KP*) i det nordlige Sverige, i Göteborgs skærgård og Vättern.

I 200 år har Sveriges politik gået ud på at Sverige skal være alliancefrit i fred og neutralt i krig.

Med værtslandsaftalen befinder Sverige sig i en helt ny og meget farlig sikkerhedspolitisk situation. Udbryder en konflikt i vort nærområde er risikoen for at vi bliver inddraget meget stor. Dette har bidraget til øget spænding og konfliktrisiko i Østersø-området. Forbliver vi alliancefrie, har vi større muligheder for at stå udenfor om krig bryder ud i vores del af verden.

I kraft af værtslandsaftalen er vi en del af en kernevåbenalliance og er dermed også et kernevåbenmål. For at kunne stemme aftalen igennem uden en foregående folkelig debat har vores magthavere givet det svenske folk vildledende information.

*Annuler værtslandsaftalen
Nej til svensk medlemskab af Nato
For et alliancefrit Sverige*

Nedtælling

Handicap-Befordring A/S (HB) er Danmarks største selskab i denne branche. Det er med dets egne ord 5-doblet på 2 år fra 60 til 300 busser, hvilket bl.a. skyldes en fusion. Der er for så vidt ordnede forhold i virksomheden – i den forstand, at der er tegnet overenskomst med 3F. I branchen eksisterer begrebet *eksklusivparagraf* hverken formelt eller reelt, så det er et mindretal, der er organiseret i 3F; mens flertallet nasser på overenskomsten, hvilket så til gengæld ikke siger så meget. Jeg tør slet ikke tænke tanken til ende, hvis ikke sammenholdet gennem tiden trods alt havde sikret det nuværende underlag. En faglig sekretær i 3F's Chaufførafdeling i København har under 4 øjne tidligere betroet mig sin opfattelse af overenskomstens værdi:

– *Man skulle ikke tro, at stavnsbåndet var ophævet.*

Min erfaring som handicapchauffør indskrænker sig til godt og vel 11 år fordelt på blot 3 vognmænd/arbejdsgivere, så det er ikke meget at bygge på. Alligevel tør jeg godt stå inde for at nedenstående billede er rimelig retvisende for branchen.

Et væsentligt kriterie er lønnen, hvilket for HB ikke udløser maksimum dagpenge for en fuldtidsstilling under de første 9 måneders ansættelse. Lægger jeg den halvårige bonus oveni, kommer jeg heller ikke over den magiske overligger. Når vi får udbetalt vores 'bonus' følger der ingen opgørelse med: Det fremgår ikke hvor meget, der er trukket for manglende busvask, for sent-komster, sygdom osv. osv. Adskillige kollegaer har adresseret deres utilfredshed over dette Vilde vesten – uden at opnå det mindste derved.

Firmaet finder det også for godt at rette i vores timesedler. Således er jeg på en lønseddel blevet trukket for en ½ times pause for 1½ måned siden, jeg ikke mindes. Det behøver de ikke at dokumentere.

Vi er eksempelvis også forpligtet til at renholde bussen (i modsat fald

trækkes vi i bonus), hvilket vi som hovedregel også får betaling for. Alligevel er jeg blevet trukket i løn for udførslen af denne opgave. Jeg beklagede min nød til den faglige klub, som består af en storskrydende tilidsmand, der i starten gav mig medhold "og nok skulle få den sag bragt på plads". Han meldte sig efter nogle dage ud af kampen:

– *Læs personalehåndbogen*, hvori der intet står om betaling for tid til busvask.

Arbejdstid og ferie er også for de fleste vigtige kriterie for arbejdsglæden. Langt de fleste kollegaer – herunder mig selv – er ansat på delt tjeneste. Vi sidder i bussen 6.45 med betaling et kvarter senere, hvorefter vi sendes hjem ved 10.30-tiden til en pause på omkring 2½ time. Vi arbejder så fra 13 til ca. 17 og er hjemme et kvarter senere: 10½ time efter start; med 7½ times løn. Mange af mine kollegaer får kun i gennemsnit udbetalt 6 timers løn dagligt.

Også ferieafviklingen er en skandale. *Handicap-Befordring* bryder sig ikke om at benytte vikarer, så sommerferien afvikles tilsyneladende på baggrund af, at en række opgaver udgår i sommerens 3-4 måneder. I hvert fald meddelte firmaet omkring uge 17, at der nu var lukket for ferieansøgning frem til uge 40!

Jeg kunne måske i en anden klumme udpensle forholdene omkring sygdom og disponenternes arrogante behandling af chaufførerne. Det giver pladsen her mig ikke lov til.

Mine bekendte har igennem en laaang årrække kendt til, at jeg har talt ned til mit otium: Nu er der 'kun' 1 år og små 9 måneder eller 89 uger fratrasket ferie og helligdage: 73 arbejdsuger - som alle er dagpengeberettigede - tilbage til pensionen! Størrelsen på pensionen tvinger min kone og jeg til et nøjsomt liv, hvilket vi i den grad foretrækker.

Reno

Kampagnen for at stoppe krigsflykøbet fortsætter

Den landsdækkende aktionsdag den 27. maj udtrykte flertallet af danskeres modstand mod Danmarkshistoriens største våbenhandel.

Venstre, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti – de tre samarbejdende og regeringsbærende krigs- og EU-partier – har den 9. juni 2016 indgået en aftale om, at Danmark skal indkøbe 27 nye F35 Joint Strike Fighter-kampfly som foreslået af regeringen.

Radikale og Liberal Alliance er med i aftalen, mens Konservative og SF trak sig ud. Enhedslisten og Alternativet er ikke med i forligskredsen og er imod indkøbet.

Aftalen betyder ikke, at købet og

kampflysagen er afsluttet. Den vil ikke blive fremlagt til beslutning i folketinget, og det må forventes, at regeringen med denne forligskreds i ryggen vil handle hurtigt for at få selve handelen afsluttet.

Men som kampagnen Nej tak til nye kampfly skrev efter meddelelsen om forliget:

Der er valgt flytype og antal – men kontrakten er ikke skrevet, den endelige pris ikke aftalt – og hvordan skal de betales? Skal militærbudgettet sættes op?

Debatten og modstanden mod køb af kampfly fortsætter.

Lad os fortsætte og vise vores protest mod kampflyforliget.

Nej tak til nye kampfly underskriftindsamling

Den 6. juni 2016 var der indsamlet 8.604 underskrifter. Vær med og skriv under på nettet:

skrivunder.net/nej_tak_til_nye_kampfly

nejtaktilnyekampfly.wordpress.com

Frankrig: EM under undtagelsestilstand og skærpet klassekamp

Europamesterskabet i fodbold gennemføres under store sikkerhedsforanstaltninger, samtidig med at en strejkebølge og omfattende protester mod Hollande-regeringens EU-arbejdsmarkedsreform er fortsat i ugerne efter dens vedtagelse. Den er ved at kulminere i en skærpet klassekamp midt under fodboldfesten.

Skraldet hober sig op i Paris, lokomotivførere har nedlagt arbejdet, Air France-piloterne har forladt flyene, så tilskuere har vanskeligt ved at nå frem til de stadioner, hvor kampene spilles. Hollande-regeringen vil knægte bevægelsen ved hjælp af undtagelseslovene og under påskud af at skulle gennemføre et vellykket EM, som de strejkende beskyldes for at sabotere.

Den franske transportminister taler om at 'tvangsudskrive' lokoførere. Deres fagforening har derpå opfordret dem til ikke at sove derhjemme.

Frankrig har lignet en politistat

EM har været forberedt i månedsvis og følges med særlig opmærksomhed på grund af terrorangrebene fra Daesh/IS-celler med dusinvis af dræbte i Frankrig og Belgien. Ikke færre end 90.000 betjente skal tage sig af sikkerheden. Militæret er i beredskab. Der er skarpskytter og bombegrupper på alle stadioner.

I forvejen er Frankrig i undtagelsestilstand efter angrebet i Paris den 13. november 2015 i forbindelse med en fodboldlandskamp og det efterfølgende angreb på en lufthavn og en metro i Bruxelles. Terroren i Paris kostede 130 mennesker livet og sårede 433, mange med svære invaliderende skader.

Siden har Frankrig fungeret som noget, der ligner en politistat.

Der er i kraft af undtagelseslove udvidede beføjelser til politiet, bl.a. til ransagninger uden dommerkendelse og til flere arrestationer. Hollande-re-

geringen dekreterede også demonstrationsforbud, men det blev simpelthen trodsset ved, at folk gik på gaden over hele landet, og kunne i løbet af kort tid ikke gennemføres.

Op til EM har Hollande-regeringen også villet benytte sig af undtagelsestilstanden til at gennemføre en række upopulære arbejdsmarkedsreformer og samtidig tage et opgør med den stærke franske fagbevægelse. Ikke mindst med den ret militante CGT.

Fodbold EM

Nyliberal arbejdsmarkedsreform gennemtvunget

Arbejdsmarkedsreformen, der gør det lettere for arbejdsgiverne at fyre og giver mulighed for at forlænge arbejdsugen ud over de tilkæmpede 35 timer, betyder også en afvikling af de centrale aftaler indgået af hovedforbundene. De skal afløses af decentrale forhandlinger og lokale aftaler indgået på den enkelte arbejdsplads og med den enkelte arbejdsgiver.

Dette betyder, som Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF) fremhæver, at der ikke længere vil være minimumsbetingelser fastsat ved lov, som er obligatoriske for alle arbejdsgivere i store og små fabrikker. Konsekvensen er, siger PCOF, at hele strukturen i aftaler og overenskomster på arbejdsmarkedet bliver totalt omdannet.

Hvis det til gengæld lyder bekendt i danske ører, er det, fordi de franske arbejdere skal tvinges ind i en aftalestruktur, der langt mere ligner den danske af i dag, som den ser ud efter et par årtiers omdannelser med LO-toppens medvirken. Den danske model rummer allerede denne decentrale aftalestruktur. Den franske regering sigter efter at indføre en tyskinspireret model, der ligesom den danske baserer sig på 'aftaler' mellem kapitalister og arbejdere – 'uden politisk indblanding'.

Færre end 10 pct. af de franske arbejdere er organiserede. En anden rolle til fagforeningerne, der nu vil udspilles på decentralt plan, vil afgørende svække den franske fagbevægelse. Det er netop, hvad de aktive arbejdere, som har kastet sig ud i en hård og omkostningsfuld kamp, føler.

Det er også baggrunden for kampens militante karakter, som understreges af de hyppige angreb på demonstrationer og aktioner fra politiets side, og på den anden side voldelige angreb på politifolk, ikke mindst fra anarkistisk påvirkede unge, der sympatiserer med og støtter arbejdernes kamp.

I de fleste tilfælde har det ikke været de demonstrerende, der har givet sig, når politiet har anvendt tåregas og en række andre ikke-dødelige våben mod demonstrationerne.

Hollande vil sætte EM op mod arbejdersolidariteten

Hollandes og EU-systemets hovedmål

er med andre ord at omlægge overenskomst-systemet og knække de kollektive aftaler og dermed de franske arbejderes kollektive kampkraft. De har netop kunnet vinde arbejdskamp efter arbejdskamp og tilmed den ene politiske kamp efter den anden mod skiftende regerings nedskæringspolitik i kraft af deres kollektive solidaritet og stærke kamptraditioner med dette overenskomst-system. I mange tilfælde har de været i forreste række blandt de europæiske arbejdere.

Hollandes reformer har vakt massiv modstand. De opfattes simpelthen som det, de er: en krigserklæring mod fagbevægelsen fra den 'socialistiske' regerings side.

Derfor er der strejket og protesteret i mere end et halvt år. At stoppe den nyliberale arbejdsmarkedsreform var hovedspørgsmålet ved årets 1. maj. Mange millioner har deltaget i protester over hele landet. Og derfor er aktionerne ikke indstillet, fordi den forhadte Hollande-regering og Frankrig er værter for EM i fodbold.

Hollande har i maj fået sin reform – den såkaldte 'El Khomri'-lov – vedtaget. Det er gjort i forventning om at protesten ville trættes og stilne af i forbindelse med det prestigefyldte EM-værtskab.

Men det er bare ikke sket. Nu satses der desperat på, at fransk nationalstolthed kan sættes op mod arbejdersolidariteten i stedet for at gå hånd i hånd. Derfor hetzes der voldsomt mod strejke- og protestbevægelsen, om at den sigter på at ødelægge EM. Det er langt fra sandheden. De aktionerende vil også juble med 'Les bleus'.

Indtil nu har strejkerne og protesterne haft støtte fra et flertal af franskmændene. Ellers ville en så kraftig og langvarig kampbevægelse være umulig. Den skal nu undergraves.

Knækkes de franske arbejdere, vil det også svække de danske og øvrige arbejdere og hele kampen mod EU og nedskæringspolitikken. Solidaritet er nødvendig!

Korruption og pengemagt i dansk politik: De hemmelige erhvervsklubber

En af kapitalens metoder til at sikre sig, at politiske beslutninger ikke tages frit og demokratisk, er de store firmaers betalte indflydelse på de folkevalgte. Med andre ord korruption og lobbyisme.

Et dansk eksempel på dette afsløres i den nyligt udkomne bog 'Skjulte penge' af journalisterne Carl Emil Arnfred og Chris Kjær Jessen. Her beskrives de hemmelige pengeklubber, der er skabt for at gøre det muligt at operere uden om de love, der stiller krav om, at navnene på de store bidragydere i politik skal lægges offentligt frem.

Finansminister Claus Hjort Frederiksen 'glemte' at indberette pengegaver på sekscifret beløb

I 1995 kom loven, der betød, at pengegaver fra personer til politikere på over 20.000 kr. ikke længere kunne gives anonymt. Det tætte forhold mellem kapitalinteresser i industri og landbrug og magtens folk i skiftende regeringer ville derved komme tydeligere frem i lyset. Et hurtigt modtræk fra Venstre var skabelsen af den hemmelige 20.000 kroners-klub, hvor erhvervsledere og andre 'toneangivende' kunne mødes til debat om rigets forvaltning, mens de forærede pengeportioner til klubben, der senere overførtes til udvalgte topolitikeres valgkamp.

Senere fulgte andre magtpartier som Konservative, Socialdemokraterne og Liberal Alliance i Venstres fodspor. Der findes nu omkring ti pengeklubber efter amerikansk mønster, alle hemmelige, og antallet er voksende. Som i de øvrige loger kan man ikke frit melde sig ind, men skal opfordres, møder foregår på hemmelige og skiftende steder, ligesom navne på medlemmerne så vidt muligt holdes skjult.

Venstres klub har nu navnet Liberalt Erhvervsforum og har Claus Hjort Frederiksen som sin udvalgte og støttede politiker. I den seneste valgkamp

modtog Hjørt Frederiksen et sekscifret beløb fra klubben, som han imidlertid 'glemte' at opgive til myndighederne. Det skete først efter journalisternes henvendelse.

Forsker Roger Buch udtaler til Politiken, at selvom Danmark regnes for et af de mindst korrupte lande i verden, er lovgivningen mod korruption meget mangelfuld og kritiseres internationalt. Kontrollen med pengeklubberne er yderst lempelig.

Gennem mangesidige metoder som pengeklubber, tænketanke og andre studehandler sikrer folk med pengemagt sig, at lovgivningen i store træk indrettes efter deres interesser. Og helst så skjult som muligt, for ud fra en demokratisk tankegang er denne praksis naturligvis uhørt og ganske i strid med forestillingen om det demokrati, vi påstås at leve i.

I EU er lobbyismen helt styrende, og den tætte kontakt er blevet til en sammensmeltning mellem kapitalinteresser og de styrende institutioner som EU-Kommissionen, kontrolmyndigheder m.m., helt frigjort fra al folkelig indflydelse.

Et 'Brexit' vil være det fattige flertals Nej til EU's rigmandsklub

Det britiske valg om et Ja til David Camerons aftale med EU eller britisk udtræden opfattes i brede kredse som afgørende for hele EU-projektets fremtid.

EU-eliten og alle EU-regeringerne arbejder på højtryk for at få sikret et Ja og dermed britisk forbliven i EU. Der køres frem med trusler om økonomisk katastrofe for almindelige briter i tilfælde af en Brexit. Samtidig forsøger Ja-kampagnen at overbevise om, at EU har været godt for Storbritannien, men har svært ved det.

Man har også indskrevet en stribe politiske megastjerner i kampagnen sammen med alle mulige kendis-navne fra TV og kulturliv, der kunne skrabes sammen.

– EU gør Storbritannien endnu større, sagde præsident Obama i forbindelse med hans besøg i Storbritannien og EU. Han udsendte ligefrem en skriftlig opfordring til briterne om at stemme Ja. Det blev fulgt op af præsidentemnet Hillary Clinton, der vil have 'et stærkt Storbritannien i et stærkt EU'. Hendes ekspræsidentmand er også med i Ja-kampagnen.

Et særlig vigtigt element i Ja-kampagnen er forsøgene på miskreditere EU-modstanderne, der gerne ser Storbritannien uden for EU. Det gøres gennem angreb på de forskellige bevægelser og frontfigurer, der dukker op, og ikke mindst ved gennem de internationale medier at skabe indtryk af, at modstanden er højreorienteret og fremmedfjendsk – for ikke at sige racistisk – og postulere, at den har 'et demokratisk problem'.

Det gøres blandt andet ved alene at fremhæve det populistiske parti UKiP, selvom modstanden mod Camerons EU-pakke ligesom i Danmark dækker et bredt politisk spektrum. Ja-partier som Camerons egne Konservative og Corbyns Labourparti er delte, og de fleste erklærede venstrefløjspartier går

BilledFattigkvarter i Storbritanniens fattigste region West Wales.

ind for Brexit.

En hel stribe meningsmålinger gennem en lang periode har talt om nærmest dødt løb mellem de to sider. Men i løbet af valgkampen ser det ud, som om Brexit-siden har øget og konsolideret et forspring.

EU's værdier og 'friheder'

EU-siden forsøger at fremstille Brexit-tilhængere som modstandere af 'centrale europæiske værdier'. Blandt

TEMA: BREXIT ELLER EJ

disse nævnes ofte i denne tid 'den fri bevægelighed' (af arbejdskraft). Disse værdier og 'friheder' – som det indre markedes fire 'friheder' – kommer i sidste ende ud på én ting: friheden til udbytning, til at berige de få på bekostning af de mange. Privatejendommens frihedsrettigheder.

Baggrunden for et voksende Nej til EU i Storbritannien gennem er årrække er den simple, at det store flertal af briter har oplevet, at reallønnen er faldet, at velfærden og offentlig service er forringet, samtidig med at de riges formuer er vokset provokerende og Londons City som internationalt finanscentrum er blevet en magnet for nyrige milliardærer fra hele verden, med boligpriser, som er umulige for almindelige mennesker.

Det er nu en realitet, at en arbejdende familie med et par børn må betale 8.000 kr. om måneden for en sundhedsfarlig lejlighed i Londons forstads-slum. Ar-

moden har bredt sig over hele landet. 13 millioner lever under fattigdomsgrænsen. Der er børn, som sulter. Storbritannien er blevet et ringere sted for arbejderne og den brede befolkning, end det var før. Det er disse dybe sociale realiteter, der er på spil i valgkampen. Og det er dem, EU-tilhængerne skal søge at tilsløre for at kunne vinde folkeafstemningen.

Det er arbejderne og den brede britiske befolkning, der håber at vinde ved et Nej. Og det er et velstående og magtfuldt mindretal, der vil bevare medlemskabet af rigmandsklubben.

Brexit vil udløse den største krise for EU nogensinde

Bliver en britisk udtræden en realitet, vil det skabe den største krise hidtil i EU's historie. I Danmark og Sverige og mange andre lande arbejdes der for folkeafstemninger om medlemskab. I Sverige er der ifølge meningsmålinger et flertal for at følge Storbritannien ved en Brexit.

I Danmark udgør Dansk Folkeparti en støtte til den britiske ja-kampagne. DF håber som EU-tilhængerparti på et ja ved den britiske folkeafstemning. Partiet ønsker samtidig en aftale for Danmark a la Camerons med EU.

I tilfælde af britisk udtræden – og kun i det tilfælde – vil DF ifølge partiformand Thulesen Dahl støtte kravet om en dansk folkeafstemning om medlemskab. Samtidig ønsker Thulesen Dahl, at et Storbritannien (og Danmark) uden for EU får en særlig tilknytningsordning til Unionen. Det sidste betegnes af de danske EU-politikere fra tilhængerpartierne ifølge Politiken som 'ønsketænkning', 'dagdrømmeri', 'tågesnak' eller 'det rene, guddommelige vås'.

Den britiske valgkamp sender allerede bølgeskvulp ud over EU. De har vokset sig større under valgkampen. Afstemningen den 23. juni kan udløse en tsunami.

EU angriber arbejderrettigheder

I de nyeste meningsmålinger i Storbritannien tegner der sig nu samstemmende et flertal for at forlade EU. En væsentlig årsag til dette er en stigende bevidsthed om, at EU er et redskab til angreb på arbejderklassen og den brede befolkning, ikke et bolværk mod dette, sådan som EU-politikerne og fagtoppen i britisk LO propaganderer for.

Virkeligheden trænger sig på, og angrebene på arbejderrettigheder og offentlig velfærd såvel som det pres, EU lægger

på arbejderne gennem arbejdskraftens fri bevægelighed, kan ikke fortrænges.

EU kræver, at der føres en nyliberal politik i medlemslandene. Lønnene skal presses, velfærdsområder privatiseres, kollektive forhandlinger afskaffes, pensionsalderen hæves osv. Storkapitalens konkurrenceevne skal forbedres gennem dårligere vilkår for flertallet.

EU betyder ét langt og systematisk an-

greb på arbejderne gennemført gennem pagter, direktiver, forordninger og anvisninger. I disse dage ser vi også franske og belgiske arbejdere kæmpe mod EU-dikterede arbejdsmarkedsreformer. I Storbritannien står det – på trods af ja-sidens massive propaganda om konsekvenser som økonomisk kollaps, krig i Europa osv. – klart for flere og flere, hvad karakteren af EU er, og at mulighederne for at sætte en anden politisk kurs vil være langt større uden for EU.

EU-Kommissionens krig mod fagbevægelsen

Af EU-fagligt Netværk

EU er ikke noget bolværk for de faglige rettigheder, fastslår britiske faglige mod EU, mens de seneste meningsmålinger viser voksende støtte for at forlade EU.

Den britiske folkeafstemning den 23 juni tegner stadig til en gyser, men en række meningsmålinger viser et skifte mod stigende tilslutning til at forlade EU.

Værn for faglige rettigheder

Imens fortsætter en ophidset diskussion om EU rolle i forhold til de faglige rettigheder, hvor både britisk LO og Labour plæderer for at blive i EU og argumenterer for, at EU er et værn for lønmodtagernes rettigheder. Den nye Labourformand Corbyn har kastet sig ind på "remain"-siden, samtidig med at han kritiserer EU's nyliberale økonomiske politik og har lovet, at en Labour-regering vil blokere handelsaftalen TTIP med USA, hvis Storbritannien bliver i Unionen.

Brian Denny fra Netværket Faglige mod EU, som fører kampagne for et "leave", afviser både LO's og Labours argumenter for EU som lønmodtagernes værner.

I en gennemgang på deres hjemmeside peger han på, hvordan EU-kommissionen systematisk i årtier har "anbefalet" lønreduktioner og svække faglige orga-

nisationer som vejen til øget konkurrenceevne.

– EU forsvarer ikke de faglige rettigheder, sådan som "Remain" aldrig forsømmer at påstå. Fakta er, at EU står direkte bag det store angreb på lønninger, pensioner, kollektive forhandlinger og andre faglige rettigheder i hele Unionen, inklusive den kamp, som foregår i Frankrig lige nu, skriver Brian Denny.

Og det foregår oven i købet i modstrid med EU's egne traktater, på en typisk bureaukratisk og byzantinsk maner:

– Officielt siger EU-traktaten (TFEU, artikel 153.5) udtrykkeligt, at EU ingen kompetence har over lønpolitik. Det har dog ikke forhindre EU's institutioner som Kommissionen, Centralbanken eller endog de europæiske råd (ministerrådet red.) fra at kræve "løn-moderation" i hele EU, konstaterer han.

Han henviser til, at de økonomiske anbefalinger, som EU-kommissionen udarbejder hvert år, har siden 1993 altid indeholdt kravet om "løn-moderation".

På mystisk vis

Men siden 2010 er den linje blevet skærpet med vedtagelsen af den kontroversielle neoliberale 2020-strategi, som inkluderer en årlig cyklus med EU-koordinering af medlemslandenes økonomiske politik.

– Det indeholder udtrykkeligt lønpolitik, som anses for den vigtigste variabel til at fremme "konkurrenceevnen". Det legale grundlag for denne nye form for "autoritær neoliberalisme", som det er blevet kaldt, er først og fremmest "Euro-plus-pagten", som blev vedtaget i 2011. Selvom EU's kompetence over lønpolitikken stadig er udtrykkeligt forbudt, er resultatet, at med "Euro-plus-pagten" er indblanding i lønpolitik på EU-niveau nu pludselig på mystisk vis tilladt, konstaterer Brian Denny.

EU's greb om landenes økonomiske politik er siden 2011 blevet udbygget med den såkaldte "six-pack" og andre instrumenter. Hvert år i februar kommer kommissionen med detaljerede rapporter om hvert land, og hvilke "fremskridt" de gør i forhold til at leve op til kommissionens anbefalinger. For eksempel mente kommissionen i år, at

Storbritannien havde store ”ubalancer” – for meget offentligt forbrug og mangel på konkurrenceevne. Til gengæld gik det godt med at reducere lønomkostninger og med pensionsreformer.

Ny interventionisme

Brian Denny henviser også til, at den franske arbejdsmarkedsreform bygger på, at regeringen har accepteret EU’s reformkrav. Det er det, de franske arbejdere nu bekæmper, mener han.

Og selvom EU har haft mest ”succes” med at angribe de faglige rettigheder i de lande, som er afhængige af en ”hjælpepakke”, såsom Grækenland og Portugal, så er det ikke begrænset til dem.

– Denne politik indebærer angreb på lønninger, social service, offentlig ejendom og vidtgående ”arbejdsmarkedsreformer” – inklusive afskaffelse af kollektive forhandlinger. Det er der en enkel forklaring på: For hvor der

ingen kollektiv forhandling foregår, falder lønningerne. For den tyske hardliner i ECB’s styrelse Joerg Asmussen er ”arbejdsmarkedsreformer” som at fjerne kollektive rettigheder endda ”nøglen, hvis et land ønsker at forblive i euroen,” skriver Denny.

Resultatet er, at angrebene på arbejderne på nationalt plan bliver drevet af en ny interventionisme fra EU’s side på en måde, som ikke er set før, mener Brian Denny.

Den farlige EU-nationalisme

Af Rina Ronja Kari MEP Folkebevægelsen mod EU

Jeg er tilhænger af EU, fordi jeg er internationalist! Det argument hører jeg tit, når jeg diskuterer med andre politikere. Det er som om, der er en modsætning mellem EU og nationalisme eller i hvert fald ultranationalismen.

Det har på mange måder altid undret mig. Ikke fordi jeg ikke forstår, hvorfor det er attraktivt for EU-tilhængerne, da vi jo nok er mange, som ikke vil forbindes med ultranationalismen. Nej, det der undrer mig er, at det virker som om, at man dermed er totalt blind overfor, hvad EU lige præcis selv gør.

EU nedbryder måske nok grænser imellem medlemslandene, men samtidig opbygges store og solide grænser ud til resten af verden – både i overført og helt bogstaveligt forstand.

De fysiske grænser fjernes

Grænser forstået helt bogstaveligt er blevet fjernet internt i EU især ved hjælp af Schengen. Eller det vil sige, grænserne er ikke som sådan blevet

fjernet, det er blot landenes ret til at kontrollere egne grænser, som er blevet fjernet. Målet med Schengen er jo i høj grad at understøtte det indre marked og den frie bevægelighed, og her ønsker man – også på signalniveau – at understrege at vi er ét marked og én union. Derfor kan man naturligvis ikke have traditionel grænsekontrol.

Som kompensation for den manglende interne grænsekontrol indføres så styrket udvendig grænsekontrol. Her kontrolleres og her holder man folk væk med hjælp fra FRONTEX. Samtidig laver EU regler for, hvem der må komme ind i EU og under hvilke vilkår. En helt naturligvis konsekvens af, at man fjerner de interne grænser.

Hvis vi ser bort fra det sidste års tids flygtningekatastrofe (katastrofe for flygtningene altså), så har systemet – set med EU-øjne – fungeret ret godt over en lang række år. EU har ført streng kontrol og for eksempel Amnesti har dokumenteret i en lang række år, hvordan man har holdt folk ude med magt og været velvidende om, at desperate mennesker er druknet på grund af push-back mv.

Derudover har man brugt forskellige anledninger til at udvikle et veletableret overvågningssystem, hvor man registrerer de rejsende grundigt.

Det sidste års tid er mange ting gået

helt skævt. Flere mennesker er blevet presset ud i desperate forsøg på at komme væk fra forfærdeligheder og ind i sikkerhed. Det er som bekendt en farlig tur at forsøge at komme ind over EU’s grænser, og personligt sidder billedet af den lille druknede dreng på stranden stadig fast på nethinden hos mig.

EU’s lande har ikke reageret med sammenhold og ønsket om at hjælpe de mange flygtninge. I stedet har man hver for sig kæmpet en stor kamp for at holde dem væk fra egne grænser, og vi har set grænsekontrollen skyde op imellem EU-landene igen. Det afspejler blandt andet, at der mangler folkelig opbakning til projektet. Ideen om det indre marked og Schengen er ikke udsprunget af borgernes ønske om at komme hinanden nærmere – det kan vi nemlig sagtens gøre på andre måder. Nej, ønsket kommer fra nogle særlige økonomiske interesser, som kan tjene gode penge på det.

Politisk må man stille sig selv spørgsmålet: Er der noget særlig godt ved at flytte grænsen til EU’s ydre grænser? Signalerer vi på den måde åbenhed overfor resten af verden og en særlig ikke-nationalistisk karakter?

Det synes jeg ærlig talt ikke. Rent sprogligt er der naturligvis tale om flere lande, når man går sammen med andre EU-lande om grænsekontrollen, men at det skulle være mere hensynsfuldt

overfor de fattige, udviklingslandene eller noget som helst andet, det kan jeg virkelig ikke se.

Helt personligt tror jeg godt på, at vi kan skabe en verden, hvor de fysiske grænser langsomt får mindre betydning. Men vi kan ikke gøre det igenem et elitært EU-projekt, som varetager kapitalens interesser. Så ser vi netop borgerne vende sig imod det, og vi ser også skrøbeligheden ved projektet, lige så snart det bliver presset.

Grænserne i overført forstand

Når jeg omtaler grænserne i overført forstand drejer det sig om den identitet, som EU forsøger at skabe. Det er ikke uden grund, at man har udbygget EU med eget flag, med egen hymne, med egen præsident, udenrigsminister, mønt og hen ad vejen også militær.

Det skal alt sammen være med til at skabe en EU-nationalisme hos borgerne, som med tiden – håber man i EU – skal få borgerne til at knytte sig også følelsesmæssigt til EU på samme

måde, som mange er knyttet til deres hjemland.

Og det starter såmænd allerede i skolerne, hvor EU-kommissionen af flere omgange har udgivet tegneserier til børnene, der er vanskeligt at karakterisere som andet end propaganda for unionen. Se f.eks. "Krigen om jordbæreren" her.

TEMA: BREXIT ELLER EJ

At EU på en eller anden måde skulle stå i kontrast til nationalisme er altså svært at se.

Faktisk vil jeg mene, at man blot søger at erstatte den gammeldags nationalisme med en EU-nationalisme og hvad værre er, dermed giver man faktisk grobund for, at de traditionelle ultranationalister får mere medvind som en modreaktion til EU.

For mig handler EU-modstand om demokrati. Det handler om, at jeg ønsker

et levende, aktivt demokrati, hvor borgerne har størst mulig indflydelse på beslutningerne. Det sikres bedst ved at decentralisere beslutningerne i stort omfang: Det modsatte af EU med andre ord.

Men det betyder naturligvis ikke, at der ikke skal være samarbejde. Der skal samarbejdes mere lokalt, regionalt og globalt, men samarbejdet skal tage udgangspunkt i og med fuld respekt for borgernes ønsker og visioner. Det sker ikke inden for EU's rammer og heller ikke indenfor EU's formål, som jo er angivet til at være en stadigt snævrere union.

Det decentrale demokrati forudsætter ikke nationalstaterne, som vi kender dem i dag, men som verden ser ud i dag, er nationalstaterne ikke desto mindre pt vores bedste bud på overordnede rammer for demokratiet.

Kan vi forestille os en verden, hvor demokratiet forankres på andre måder, og hvor nationalstaternes roller forsvinder? Jeg kan godt. Men det er stadig ikke via EU-vejen.

Et flertal af danskerne vil have folkeafstemning om medlemskab af EU

Briterne stemmer den 23. juni om, hvorvidt de skal blive i EU på lidt ændrede betingelser, eller om de skal helt ud af EU. Nu vil et flertal af danskerne også have en folkeafstemning om medlemskab.

I Danmark har Folkebevægelsen mod EU siden sit landsmøde i marts haft gang i en underskriftsindsamling med dette krav, som har vokset sig stadigt stærkere. En helt ny meningsmåling fra Epinion for DR Nyheder viser, at et flertal af danskerne også ønsker en afstemning om dansk medlemskab.

Målingen fra maj 2016 viser, at 42 pct. siger ja tak til en folkeafstemning, mens 38 pct. ikke ønsker den. 15 pct. ved ikke.

Det er en markant udvikling siden fe-

bruar, hvor 37 pct. ønskede en folkeafstemning, mens 49 pct. afviste den. Det hænger sammen med, at den britiske folkeafstemning er blevet mere nærværende, samtidig med at muligheden for en tilsvarende dansk afstemning også tegner sig klarere.

– Vi kan tydeligt mærke en stigende utilfredshed med, at EU blander sig i mere og mere. Mange danskere mærker det helt konkret i deres hverdag i form af eksempelvis nedskæringer på arbejdsmarkedet. EU har forandret sig radikalt, siden Danmark blev medlem i 1973, og vi mener, at det er på tide, at danskerne bliver spurgt igen. Vi er selvfølgelig glade for, at dagens måling viser stigende opbakning til det krav, siger Rina Ronja Kari, der sidder i EU-parlamentet for Folkebevægelsen

mod EU.

Samme måling i maj har også spurgt, hvad danskerne ville stemme i tilfælde af en afstemning af medlemskab. Her siger 44 pct. ja til dansk medlemskab, mens 37 pct. vil stemme os ud. Det er en klar styrkelse af EU-modstanden siden november 2015, hvor 56 pct. ville blive i EU, mens 31 pct. ville ud.

En britisk udmeldelse vil yderligere styrke både kravet om en folkeafstemning og selve EU-modstanden, der som Folkebevægelsen mod EU slås for dansk udtræden.

Skriv under for en dansk Folkeafstemning her:

<http://www.skrivunder.net/jegvilogsaaastemme>

Fogh ansat hos kupmagerne i Kiev: Desperat Porosjenko satser på mere krig

Det går slet ikke godt for det vestligt indsatte regime i Kiev, som kom til magten ved et kup i begyndelsen af 2014, der drev den valgt præsident på flugt. To år senere ligger landet i ruiner. Kuppræsidenten Porosjenko er desperat og stadig mere upopulær.

Kiev-regeringen har udløst en borgerkrig mod østukrainerne i Donbass med titusinder af dræbte og millioner på flugt uden at kunne tvinge 'oprørerne' i knæ. Økonomien og krigen holdes kun kørende af vestlige lån. Og ved en hollandsk folkeafstemning om EU's associeringsaftale med Ukraine i april blev aftalen forkastet – og dermed ugyldig. Præsident Porosjenko er dybt upopulær, og hans partner som regeringschef siden kuppet, Jatsenjuk, blev for kort tid siden tvunget til at trække sig.

Porosjenko er en af Ukraines berygtede oligarker, der har raget til sig af den nu privatiserede samfundsejendom, som blev et bytte for oligarkernes og deres klaners umættelige grådighed i årene efter 1989. Han er kendt som 'chokoladekongen' – som slikproducent – og er en de statsledere, der har hvidvasket penge i skattely, og som nu figurerer i Panama-papirerne.

Denne korrupte skikkelse har brug for hjælp og har henvendt sig til ingen ringere end den notoriske løgnhals, krigsforbryder og amerikanske agent Anders Fogh Rasmussen, der efter sin tid som generalsekretær for NATO har nedsat sig som rådgiver for tvivlsomme kræfter i den globale elite, der er villige til at betale ham.

Den 20. maj kom Porosjenko med følgende udmelding i et møde med det nationale sikkerhedsråd i Ukraine:

"Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at det er min klare opfattelse, at det ikke vil være muligt at vinde Donbass tilbage militært."

Det var første gang, han offentligt fremkom med en indrømmelse af, at hans krig mod Donbass er slået fejl.

Men det betyder ikke, at han har opgivet sine planer om militær generobring af det østukrainske Donbass, de to erklærede folkerepublikker, der ikke ville underlægge sig det ultranationalistiske kupregime i Kiev, eller af Krim, den russiske provins, som har sluttet sig til Rusland. Begge vil "komme tilbage til Ukraine", erklærede han. Tilbageerobring af Krim forudsætter en krig mod Rusland.

Ukraine

Med sine udtalelser tilkendegiver Porosjenko, at han ikke har i sine at overholde Minsk-våbenhvileaftalerne, som sigter mod en politisk løsning af striden omkring Donbass. Kiev-regimet har ikke haft held til at knuse Donbass militært, selvom regeringshæren suppleret med fascistiske kamptropper og private oligarkhære har ført en brutal og beskidt krig i snart to år – indbefattet beskydning af tætbebyggede områder med raketter.

Der er derimod sket det modsatte: Folkemilitserne i Donbass har været i stand til at holde Kiev-styrkerne stangen og tilføjet dem en stribe nederlag. Et større slag fandt sted allerede i august 2014 ved byen Ilovaisk, hvor 50.000 regeringsstyrker blev omringet af oprørsmilitserne, og regeringshæren kollapsede.

Siden da har den ikke genvundet tilstrækkelig styrke til at gennemføre en afgørende offensiv. Alle forsøg er slået tilbage. I marts 2016 sagde Porosjenko, at den ukrainske hær havde mistet 2.700 soldater i Donbass. Det reelle tabstal er lagt højere – ifølge nogle vurderinger 10-15.000, ifølge andre helt op mod 30.000.

Den vestlige propaganda har været tavse om disse nederlag, som var den egentlige årsag til, at der overhovedet kom forhandlinger om våbenhvile

og en politisk løsning i to omgange i Minsk. I stedet har man stort set intet rapporteret fra krigen i Donbass, men er blevet ved med at hævde, at det er russiske militær, som har bekæmpet den ukrainske hær. Det har aldrig kunnet dokumenteres.

Der har ikke været russisk militær i Østukraine. Det er den østukrainske befolkning selv, der har organiseret sig og kæmpet mod Kiev-styrkerne og indtil nu slået dem. Hvormed ikke er sagt, at der ikke har været forskellig støtte fra Moskva.

Krigen mod Donbass er dybt upopulær i den ukrainske befolkning. Den støttes alene af et mindretal af fascister og ultranationalister. Deserteringer og udvandring for at undgå militærtjeneste har været omfattende. Soldatermødre har protesteret mod, at deres sønner er blevet sendt ud for at slå andre ukrainere ihjel. Ifølge en gallupundersøgelse i december 2015 havde Porosjenko kun 17 pct. opbakning.

Her sætter Danmark ind – både den nuværende og en tidligere statsminister er i spil. Den 19. april aflagde Lars Løkke Rasmussen besøg i Kiev, hvor han lovede, at danske officerer vil hjælpe med træningen af de ukrainske soldater.

– Ukraine er en høj dansk udenrigspolitisk prioritet. Det nye sikkerhedsbillede, vi ser i Europa, med et mere aggressivt Rusland, har også en implikation for Danmark, erklærede han.

– Rusland har ulovligt annekteret Krim og destabiliserer Ukraine. Vi må insistere på, at Ukraines suverænitet respekteres.

– Danmark støtter også fortsat de økonomiske sanktioner mod Rusland, så længe en tidligere indgået fredsftale om Østukraine ikke er opfyldt, kunne Løkke meddele.

Løkke gentager løgnene om russisk aggressivitet og russisk destabilisering af Ukraine. Men grunden til destabiliseringen af Ukraine og ansvaret for den katastrofale borgerkrig ligger hos USA

og Vesten – EU indbefattet – som stod bag og støttede Maidan-kuppet.

Danmark spiller her som andre steder med sin aktivistiske udenrigspolitik lydigt med i rollen som USA's trofaste våbendrager. Danmark støtter simpelt hen alt, hvad USA gør – af 'princip', pr. refleks og i forventning om at få krummer fra rovet.

Militarisering af Europa, Østersøens og Nordens forvandling til en frem-skudt post mod Rusland, støtte til den amerikanske militærindustri med køb

af kampfly og konfrontations- og sanktionspolitikken: De herskende er med hele vejen på katastrofekursen.

Faktisk støtter Danmark sanktioner, indtil det russiske Krim et tilbageerobret, som det fremgår af fælleserklæringen mellem USA og statslederne fra de fem nordiske lande.

Den desperate Porosjenkos formål med at hyre Anders Fogh kan være at få nye angrebsvåben til den ukrainske hær, som er en absolut forudsætning for afgørende fremgange i krigen mod

Donbass.

Han skal være med til at stive myten om 'forsvar mod russisk aggression' af. Han skal være med til at opretholde et illegitimt regime, som det ukrainske folk helst ser dumpet i historiens skraldespand, og skjærme en korrupt præsident i spidsen for Europas officielt mest korrupte land.

Fogh repræsenterer fortsat USA's, NATO's og Vestens globale oprustnings- og krigspolitik. Hvor han viser sig, blusser krigens flammer op.

En marxistisk-leninistisk russisk stemme om Ukraine: **Appel til progressive mennesker over hele verden** **Om begivenhederne i Donbass**

Den følgende appel er udsendt af Leningrad-bladet Proletarskaja Gazeta, der er knyttet til CIPOML – Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer. Den støtter folkerepublikkerne Donetsk og Luhansk i Donbass, som Kiev-regimet fører krig imod, og fordømmer samtidig russisk imperialismes og russiske nationalistes indblanding i konflikten, der er blevet til en konfrontation mellem USA og EU på den ene side og Rusland med allierede på den anden.

Proletarskaja Gazetas [Arbejderavisens] redaktion retter en appel til den progressive offentlighed i hele verden, og især til proletariatet og de marxistisk-leninistiske kræfter, om at sikre støtte til den undertrykte befolkning i Donbass, som har organiseret sig som en væbnet folkemilit i de proklamerede folkerepublikker Folkerepublikken Donetsk og Folkerepublikken Luhansk i kampen mod direkte militæraggression fra den ukrainske hær og Kiev-marionetregimets ukrainske nationalistiske bander, som repræsenterer den amerikanske og vesteuropæiske imperialismes interesser – og samtidig bistå med blandt de medborgerlige kræfter i Donbass at afsløre de russiske imperialisters og deres marionetters reaktionære selviske klassekarakter og afsløre 'frivillige' fra de russiske nationalister.

Proletarskaja Gazetas redaktion retter

en appel til den progressive offentlighed i hele verden, og især til proletariatet og de marxistisk-leninistiske kræfter, om at benytte alle tilgængelige midler til offentligt pres mod De Forenede Nationer og regeringerne i deres respektive lande med henblik på:

1. at skride til afgørende handlinger for at afslutte fjendtlighederne i Donbass, og tilbagetrækning af den ukrainske hær til en placering uden for Donetsk- og Luhansk-regionens administrative grænser. De fastlagte vilkår i Minsk-våbenhvileaftalen er kun midlertidige og ustabile tiltag for at stoppe blodsudgydelserne på Donbass' territorium. Næste skridt i at sikre overgang fra våbenstilstand til fred vil være tilbagetrækningen af den ukrainske hær og udvisningen af diverse bevæbnede bander af 'frivillige' fra Donetsk og Luhansk-områderne.

2. at tvinge anstifterne af den katastrofale krig i Donbass – de amerikanske og vesteuropæiske imperialister samt de russiske imperialister og deres marionetter – til betingelsesløst og fuldstændigt at genopbygge de krigsødelagte industrielle anlæg og landbrugsfaciliteter i Donbass, boliger og offentlige bygninger, reparere krigsskaderne og sikre erstatning til familierne til de dræbte og til de sårede borgere i Donbass osv.

Proletarskaja Gazetas redaktion anbefaler, at befolkningen i Donbass gen-

vælger myndighederne under folkemilitsens kontrol uden nogen fremmed indblanding. Vi anbefaler i disse valg at fratage alle 'frivillige' og indbyggere, som på valgtidspunktet befinder sig uden for Donbass' territorium og ikke bor der permanent, stemmeretten og retten til at blive valgt. Vi anbefaler, at valgene gennemføres i overensstemmelse med det proportionale sociale princip og klasseprincip, det vil sige, at magtorganerne må omfatte arbejdarmilitsen, intelligentsiaen, småborgerskabet, embedsfolk og andre dele af befolkningen i forhold til deres kvantitative andel, eftersom dette vil betyde en reel demokratisering af magten i Donbass.

Proletarskaja Gazetas redaktion anbefaler ikke at opløse og afvæbne folkemilitsen, førend en fuldstændig og demokratisk løsning er opnået med hensyn til Folkerepublikken Donetsk og Folkerepublikken Luhansk, og at oprette en folkemilit og andre sikkerhedsstyrker på basis af en bevæbnet folkemilit og sikre fuldt væbnede tropper til beskyttelsen af disse folkerepublikkers grænser.

Beslutninger vedrørende administrative og offentlige anliggender er Donbass-befolkningens og den nyligt valgte regerings indre anliggende.

Proletarskaja Gazeta

Rigsretssag mod præsidenten: Hvor går Brasilien hen?

Op til De olympiske lege, der finder sted den 5.-21. august, befinder Brasilien sig i en dyb politisk krise. Det åbent borgerlige parlamentsflertal har stemt for at stille præsident Dilma Rousseff for en rigsret. Den konstituerede præsident Michel Temer og hans allierede ville have retssagen afsluttet før OL, men den er nu fastsat til at slutte midt under OL – den 16. august.

Hvad ligger bag begivenhederne? Det formelle er, at Dilma måtte træde tilbage som præsident i 180 dage, som er tidsrammen for en rigsretssag. Hendes vicepræsident Michel Temer, som vendte sig mod hende, er indsat som midlertidig præsident. Ikke bare Dilma og hendes parti, det socialdemokratiske PT, men også en lang række venstreorienterede og revolutionære partier i og uden for Brasilien sammenligner rigsretssagen med det statskup. Det gennemføres af hele den borgerlige fløj i samarbejde med imperialismen som et led tilbagerulningen af 'den socialistiske bølge' i Latinamerika, som indledtes med, at Chávez blev præsident i Venezuela.

I Brasilien har en stor del af de borgerlige partier været PT's og Dilmas alliancepartnere i regeringen. Nu er hendes eneste partner i parlamentet det førhen revolutionære, nu revisionistiske parti PCdoB.

Dilma Rousseff beskyldes for kreativ bogføring af regeringsudgifter i forbindelse med valgkampen i 2014, hvor hun blev genvalgt med et lille flertal over konkurrenten Aécio Neves.

Dilma efterfulgte i 2010 partifællen Lula, præsident siden 2003. Hun har ikke afvist anklagerne, men konstateret, at hun bare i valgkampen har gjort det samme som de tidligere regeringer.

Om Underhusets første beslutning om at rejse rigsretssag erklærede hun:
– Afstemningen var vold mod sandheden, mod demokratiet og mod loven.
Hun tilføjede: – Det her er kun begyn-

delsen på kampen, der vil blive lang og trække ud.

Med Michel Temer som midlertidig præsident er der banet vej for en koalition af borgerlige partier, der vil fjerne en række progressive tiltag, som PT har stået for, og den nyliberale bølge i Brasilien – og Latinamerika – vil få ny fremdrift.

Brasilien

Det er en kendsgerning, at anklagerne mod Dilma i bund og grund er hykleriske. Brasiliansk politik er gennemsyret af korruption på alle niveauer. Organisationen Transparencia Brasil siger, at 58 procent af Underhusets 513 medlemmer står over for korruptionsanklager. Det gælder også vicepræsident Temer.

En frontfigur i kampagnen mod Rousseff er parlamentsformanden Eduardo Cunha, som beskyldes for at have modtaget millioner af dollars i bestikkelse omkring olieselskabet Petrobras og have sendt dem i skattely i Schweiz. Senatsformanden Renan Calheiros beskyldes for skattesvindel og nepotisme.

I medierne har der været rapporteret om store demonstrationer både for og

imod Rousseff og en rigsretssag. Det har været påfaldende, at demonstrationerne for at vælte præsidenten, anført af den borgerlige opposition, først og fremmest har mobiliseret middelklassen. Arbejderne er blevet væk eller har støttet præsidenten.

Brasiliens Revolutionære Kommuni-

stiske Parti (PCR) – medlem af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer (CIPOML) og Arbejderpartiet Kommunisternes søsterparti – siger nej til en rigsretssag og vender sig mod kuppet.

Deres avis *A Verdade* konstaterer, at den politiske krise er udløst 'af en stor politisk offensiv og medieoffensiv af den brasilianske højrefløj, med støtte fra retssystemet og de store private medier, for at vælte præsident Dilma Rousseffs regering. Anført af den korrupte Eduardo Cunha (...) er det en koordineret kampagne fra det brasilianske og internationale bourgeois side for at tilsidesætte den brasilianske forfatning og angribe det begrænsede demokrati, som findes i landet.'

A Verdade konstaterer videre, at 'Cunha og højreorienterede opposition – PSDB, DEM, PPS og PMDB – ingen moralsk ret har til at tale om korruption. De fleste af deres parlamentarikere sidder op til halsen i forskellige skandaler. Et eksempel er den besejrede præsidentkandidat, senator Aécio Neves.'

PCR opfordrer derfor til modstand:
– Det er derfor, alle de revolutionære kommunister har til opgave at forhindre en yderligere reduktion af de få og begrænsede demokratiske frihedsrettigheder, vi stadig har. Det betyder at være imod rigsretssagen mod Rousseff

og Temers magtovertagelse, for hvis det i dag er allerede dårligt for arbejderne, vil det blive endnu værre med PMDB, DEM og PSDB som regering.

PT og deres alliancepartner er imidlertid ikke uskyldige i den situation, de nu er fanget i:

– Vi ved også, siger PCR i *A Verdade*, – at PT og PCdoB har forrådt arbejderklassens interesser, er blevet ødelagt af borgerskabet og helhjertet har tilsluttet sig borgerlige holdninger, det vil sige forsvarer kapitalismen og den hellige private ejendomsret og menneskets udbytning.

– Ved faktisk at finansiere deres valgkampagner på suspekt vis blev disse parter involveret i den onde cirkel af

korruption og promiskuøse forbindelser med borgerskabet, som førte dem til at miste den moralske autoritet, der er nødvendig for at føre en seriøs politisk kamp i samfundet. De står ikke længere for et folkeligt alternativ i vores land, og vi er nødt til at gøre os af med illusioner om dem.

PCR understreger, at forsvaret af forfatningen imod kuppet består i mobilisering af arbejderne og de folkelige kræfter til modstand, blandt andet gennem bevægelsen UP – Folkelig Enhed for Socialisme:

korruption og promiskuøse forbindelser med borgerskabet, som førte dem til at miste den moralske autoritet, der er nødven-

– Vi ved, at dem, der bliver hårdest ramt og undertrykt en højreorienteret regering, vil være de fattige mennesker, kvinder og unge. De virkelige slag retter sig ikke primært mod Dilma eller Lula, men mod de arbejdere, der vil få deres rettigheder stjålet, og de sociale bevægelser, der vil lide under forfølgelse og chikane af en repressiv magt.

Derfor opfordrer UP alle klassekæmpere og aktivister til at organisere modstand i hvert kvarter og hver favela, på hver fabrik, skole og universitet. Kun mennesker i gaderne kan forhindre kuppet og forsvare demokratiet.

Den egentlige løsning på krisen er folkemagt og socialisme, understreger PCR.

Filippinerne: Ny præsident vil søge fred med kommunistpartiet og New People's Army

Filippinsk politik ser ud til at stå over for væsentlige ændringer, efter at Rodrigo Duterte er valgt som præsident. Han lægger op til en fredsproces med det kommunistiske parti og har tilmed tilbudt det ministerposter.

I årtier har de herskende USA-støttede klikker på Filippinerne anset Filippinerne Kommunistiske Parti (CPP) og dets væbnede gren New People's Army som deres hovedfjende.

Trods talrige udryddelseskampagner – og også fredsforhandlinger, som ikke har ført til fred – er det kommunistiske parti, befrielseshæren og Filippinerne Nationale Demokratiske Front stærke politiske faktorer med stor folkelig opbakning.

Det har fået den nyvalgte præsident Rodrigo Duterte, der tiltræder 1. juli, til at foreslå øjeblikkelige fredsforhandlinger. Han har tilmed tilbudt CPP fire ministerposter i en kommende samlingsregering.

Af stor symbolsk betydning er hans invitation til grundlæggeren af kommunistpartiet, José Maria Sison, om frit lejde til at vende tilbage til Filippinerne. Partiet blev stiftet i 1968 og har siden stiftelsen gennemført en langvarig

José Maria ('Joma') Sison

Filippinerne

folkekrig efter maoistisk opskrift. Det er en af de længste væbnede befrielseskampe i verden i dag.

Den nu 77-årige professor Sison har i næsten tre årtier haft politisk asyl i Holland. Det kommunistiske parti og dets organisationer arbejder illegalt.

Duterte fremstilles i den vestlige og pro-amerikanske presse som en populistisk højrepolitiker, der vil henrette kriminelle uden rettergang. Det er et fortegnet billede, som ikke mindst skyldes den kendsgerning, at Duterte er kritisk over for den amerikanske militæralliance med Filippinerne.

Sison og CCP har taget positivt imod forslaget om at indlede nye fredsforhandlinger, men afviser at indtræde i en regering.

Duterte og Sison kender hinanden ganske godt. Den nyvalgte præsident har tidligere været studerende hos Sison. Han er af nogle politiske kræfter beskyldt for under valgkampen at have plejet forbindelser med kommunisterne. Men CCP støttede ikke nogen af præsidentkandidaterne ved valget.

Duterte lægger op til direkte samtaler med Sison ved hans tilbagevenden til Filippinerne. Sison siger, at det er hans store personlige ønske at vende tilbage, og at der træffes forberedelser til fredsforhandlinger.

– Der kan nemt laves forberedelser til et møde mellem mig og præsident Duterte. Og vi lægger naturligvis nu et grundlag for fredsprocessen, siger Sison til avisen The Philippine Star.

Arbejderpartiet Kommunisterne har siden sin start haft kammeratlige forbindelser med Filippinerne Kommunistiske Parti og støttet dets kamp mod USA-imperialismen og dens marionetregimer.

Tribunalforeningen:

‘En historisk udredning af Danmarks krige er langt fra nok’

Venstre-regeringen har igen blokeret for en bred udredning af dansk krigsindsats. I stedet trækkes tiden ud med en historisk undersøgelse, hvor de politiske og juridiske aspekter ikke indgår.

Men Danmark har fortsat et tvingende behov for en tilbundsående, uvildig og saglig undersøgelse af den aktivistiske udenrigspolitik, fastslår Jørgen Witte fra Tribunalforeningen til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan.

Bag Tribunalforeningen står en kreds af borgere, der på privat initiativ vil genstarte Irak- og Afghanistankommissionens undersøgelser.

– Selv om den nu aftalte udredning lanceres som en historisk undersøgelse af krigene, bliver den langt fra udtømmende. Udredningen skal udelukkende se på sagsgangen forud for de politiske beslutninger, der førte til dansk krigsdeltagelse. En egentlig vurdering af for eksempel de skiftende målsætninger undervejs er bevidst udeladt.

– Værre er det imidlertid, at historikerne ikke skal søge svar på de eventuelt ansvarspådragende juridiske og folkeretlige spørgsmål, som den nu nedlagte Irak- og Afghanistankommission ville

Jørgen Witte fra Tribunalforeningen talte på Fredsscenen i Århus den 1. maj 2016

have besvaret. Nu bliver det ikke undersøgt, om der kan placeres et ansvar, og eventuelt hvor.

– Hele spørgsmålet om den danske fangebehandling kommer ikke med i forskernes søgelys, selv om mediernes aktuelle belastende afsløringer viser nødvendigheden af, at også dette emne belyses i sammenhæng.

– Historikerne får ikke mandat til at afhøre politikere og embedsmænd som vidner, og skal afstemme deres offentliggørelser med de respektive myndigheder. Deres uvildighed bliver på den

måde sat på spil.

– Vi har brug for en undersøgelse, der både er historisk, politisk og juridisk. Den danske befolkning har krav på at få alle oplysninger lagt åbent frem, også for pressen, så der ikke længere kan være tvivl om at sandheden er kommet frem, siger Jørgen Witte, bestyrelsesmedlem i Tribunalforeningen.

Tribunalforeningen til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan arbejder på at skabe interesse og midler til at etablere et uvildigt tribunal, der skal fokusere på de juridiske og folkeretlige spørgsmål, som Irak- og Afghanistankommissionen blev afbrudt i at finde svar på.

26. maj 2016

Læs mere om Tribunalforeningen på Facebook samt på Iraktribunal.dk.

Den Dominikanske Republik: 25. internationale ungdomslejr 3. - 10. august 2016

De internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejre afholdes hver andet år på skiftende kontinenter. Hundredvis fra revolutionære ungdomsorganisationer over hele verden træffes i år i begyndelsen af august i Den Dominikanske Republik.

Er du interesseret i at deltage eller mere information, så ring til Oktober 50 55 99 30 eller mail info@oktobernet.dk

Tre digtsamlinger fra Oktober Forlag

Køb dem i Oktobers butikker, se mere på oktobernet.dk

Tre samlinger med digte og sange, som tager udgangspunkt i den sociale virkelighed – og nødvendigheden af at forandre den.

Kristian Dalgaard: *Lykkelands lænker*
B. C. Andersen: *Sommerfuglens manifest*
Klaus Riis: *Hvilken musik vil du ha*

Sommer igen

Så er vi inde i den skønne tid med forår og sommer. Det har netop været Grundlovsdag her i det fredelige Danmark. Regeringspartierne lovsynger vores frihedsrettigheder og retten til at bevæge os frit, hvorhen vi ønsker det.

For et par uger siden faldt en flyvemaskine ned et sted i Middelhavet. I denne maskine var der omkring 100

vestlige passagerer, de fleste med deres ferierejsebagage omhyggeligt anbragt i flyets bagagerum, mens de fik serveret selskabets udbud af udsøgte mad og drikke. Men flyvemaskinen faldt altså ned, og straks eksploderede samtlige nyhedsmedier for at fortælle os om den forfærdelige ulykke.

Samme uge druknede et større antal

flygtninge i det samme hav, men de fik ikke de store overskrifter i de "almindelige" danske medier.

Sidste onsdag druknede omkring tyve, og man er ikke helt sikker på tallets rigtighed, for der flyder stadig lig i land. Dagen efter, altså om torsdagen, omkom over 500 ved en kæntringsulykke. Det fik heller ikke den store omtale, i hvert fald ikke på den samme måde som luksus-ferie-flyet.

Men de druknede flygtninge blev et politisk og meget brændende emne, altså ikke af humanitære grunde, men mere om, hvem der skulle finde asyl til de overlevende.

Freddy Wedel

Kom med - alle er velkomne Rødt og revolutionært sommerweekendtræf ved Nyborg

Uge 30, fredag den 29. - søndag den 31. juli 2016

Fredag

kl. 12 - 13 Ankomst og indskrivning.

kl. 13 Velkomst.

kl. 13.15 - 15.30 Fredskamp - kampfly
Nato og Norden.

kl. 16-18 Kamp mod fattigdom og
nedskæringer.

kl. 20 Hvorfor er Danmark bedre
stillet udenfor EU.

Tyrkisk kultur.

Lørdag

kl. 9.30 - 12.30 Folkefront og
socialisme

kl. 14 - 18 Udflugt.

kl. 18 Palæstina solidaritet.

kl. 19.30 Festlig aften med sange,
samvær og musik.

Søndag

Oprydning og hjemrejse.

OBS: I forhold til tidligere annonceret er program til sommertræf er blevet justeret og koncentreret af praktiske årsager.

Til gengæld er der også en ny pris på nu kun 600 kr. for ophold og mad.

Tilmelding og kontakt for mere information:

info@oktobernet.dk - Telefon 50 55 99 30 - Oktober Bogbutik, Vesterfælledvej
1B, 1750 København V

Pris: 600,- kr. - arbejdsløse / studerende 400,- kr. Arrangører: Foreningen
Oktober, APK, DKU m.fl.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Omprioriteringsbedraget fortsætter: Nu skal der siges stop!

Der forberedes ny protester mod nedskæringspolitikken, selvom mobiliseringen over hele landet allerede har spændt ben for Venstres 'omprioriteringsbidrag'. Efteråret bliver hedt.

Løkke-regeringen har benyttet sit første år til i højt tempo at gennemføre så mange EU-inspirerede nedskæringsreformer og oprustningsskridt, som den har kunnet komme af sted med. Valgløfter prioriteres ikke, de er ligegyldige for den nyliberale dagsorden.

Til gengæld er arbejderklassens og den folkelige modstand for alvor begyndt at røre på sig – og den har med det samme givet resultater. De omfattende protester mod det såkaldte kommunale 'omprioriteringsbidrag', der automatisk ville skære 2,5 milliarder fra budgetterne i en fire-årig periode, gav bonus.

Det faldt med et brag med den økonomiaftale, som blev afsluttet mellem finansministeriet og Kommunernes Landsforening efter folketinget var taget på sommerferie. Det er helt droppet de næste år. Det er helt klart et resul-

tat af den folkelige modstand, der ikke mindst er rejst gennem Velfærdsalliance.dk og en stribe fagforeninger for offentligt ansatte.

Men det betyder ikke, at nedskæringspolitikken er faldet, eller at de allerede gennemførte eller planlagte nedskæringer rulles tilbage. Heller ikke i forhold til aftalen om kommunernes økonomi.

Det hedder ikke længere omprioriteringsbidrag, men omprioriteringsbedraget fortsætter.

Selvom nedskæringerne begrænses, kommer de alligevel. De vil betyde ringere velfærd og nye fyringer af offent-

ligt ansatte – ovenpå konstante nedskæringer og massive fyringer i årevis. Derfor må der forberedes nye kampe og aktioner som det eneste, der rykker.

Velfærdsalliance.dk, som stod bag den landsdækkende aktionsdag den 12. maj ved rådhusene i de fleste af landets kommuner, vil fortsætte mobiliseringen med store demonstrationer igen den 15. september.

FOA har netop afholdt et møde for næsten 2000 tillidsfolk i Odense, der skal ruste til fortsat kamp. Det er rigtig godt og et eksempel til efterfølgelse både på det private og offentlige område.

Protesterne mod det vanvittige køb af krigsfly fortsætter. Og i Danmark som i resten af EU forstærkes arbejdernes og ungdommens kamp mod de forhadte nyliberale reformer – uanset udfaldet af den britiske folkeafstemning.

Og husk: Forbereder arbejderne og de folkelige kræfter sig ikke på kamp, så gør regeringen, folketingsflertallet og de reaktionære det - under alle omstændigheder.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 6 - 2016

TEMA: NATO, NORDEN
OG OPRUSTNINGEN

Enhedslisten går selv s. 3

Et år med Løkke s. 4

Økonomiaftale og nye
nedskæringer s. 7

Syge i arbejde s. 8

Kampfly og atomkrig s. 9

Værtslandsaftale s. 11

Kampflykampagne s. 14

Fodbold og klassekamp s. 16

Brexit: Nej til de riges klub s. 18

Fogh i Ukraine s. 22

Hvad sker i Brasilien s. 24

Verden ifølge Latuff

Muhammad Ali (1942 - 2016)

Tyrkiets diktator Erdogan ønskede at tale ved
Muhammad Ali's bisættelse